

REGISTERED No. B. 156.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

શાર્દૂલવિક્રિડિતમ્.

યે જીવેષુ દયાદાવઃ સૃજતિ યાન્ સ્વદ્વપોપિ ન શ્રીમદઃ
શ્રાંતા યે ન પરોપકારકરણે હૃષ્યંતિ યે યાચિતાઃ ।
સ્વસ્થાઃ સત્સ્વપિ યૌવનોદયમહાવ્યાધિપ્રકોપેષુ યે
તે લોકોત્તરચારુચિત્રચરિતાઃ શ્રેષ્ઠાઃ કતિ સ્પુર્નરાઃ ॥

જેને જીવદયા વડી મનવિરો, લક્ષ્મીતણે મર્વ નહી,
ઉપકારે નહી થાક, યાયકગણે આત્માદ માને સધી;
શાંત ચિત્તપથી, જુવાની મદના રંગે હણુધે નહી,
ઐયા સુંદર શ્રેષ્ઠ સુખ ગુણધી, શોભે જગદ્ગ મરી. ૧

પુસ્તક ૨૯ મું.

કાર્તિક. સંવત ૧૯૭૦. શાકે ૧૮૭૫.

અંક ૮ મા.

પ્રગટ કર્તા.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા. ભાવનગર.

અનુક્રમણિકા.

૧ શ્રી રિતશિક્ષા. ૨૨૭	૫ એક ઉત્તમ કારખાતુ. ૨૫૦
૨ પ્રજામનિ પ્રકરણમ્. ૨૨૮	૬ દેવસીતો જૈનો પ્રત્યેક પત્ર અને જૈનોની ક્રમ. ૨૪૪
૩ સંસ્કારાવતા રાત્ર ઉપરથી નીક. ૨૪૧	૭ આજીજ્ઞા દેરાસરમાં જુટ પહેરીને ન જવા સંજથી સરકારનો ડરાવ. ૨૫૭
૪ પાપસ્યાતક તેરમું (અભ્યાખ્યાન) ૨૪૬	

શ્રી “સુરસતી” છાપખાતુ—ભાવનગર.

પ્રથમ શ. ૧)

પ્રાથમિક શા. ૦-૪-૦ લેટ વાલે.

શ્રી મહાવિરજીકૃત ટીકાયુક્ત

કર્મપ્રકૃતિ

(કમ્પવર્ડી.)

આ ગ્રંથ છપાઇને તૈયાર થયો છે. કર્મ સંબંધી આઠ કરણ વિગેરેનું જ્ઞાન મેળવવાના ઇચ્છકને માટે આ ગ્રંથ બહુજ ઉપયોગી છે. તે ઝવેરી દેવ-ચંદ લાલભાઈ પુસ્તકોદ્ધાર ફંડ ખાતે આપવામાં આવ્યો છે. નેચા પોતાના રીવાજ અનુસાર લેટ આપત હશે. નેમને ભેટ મોકલશે. જાકીનાંખાને માટે પડત કિંમત કરતાં લગભગ અર્ધી કિંમતના ધોરણને લઈને તેમણે ચૈદ આના કિંમત રાખેલી છે. ખરીદ કરવા ઇચ્છનારે મુળઈ ઝવેરી છવણચંદ સાકરચંદ ઉપર પત્ર લખવો. અથવા સુરત મગનલાલ લેલચંદ ઉપર ઠેકાણું ગોપીપુરા કરીને પત્ર લખવો.

આ ગ્રંથ ઉપર બીજી ટીકા શ્રી મદ્દશોવિજયજી ઉપાધ્યાયની કરેલી છે. જે ઉદાર દિલના ગૃહસ્થને રૂ. ૮૦૦) લગભગ જ્ઞાનદાનમાં વાપરવાની ઇચ્છા હોય તે અગતે જણાવશે તો તેને માટે પ્રયત્ન કરવામાં આવશે.

લાઈફ મેમ્બરોને ખાસ વિજ્ઞપ્તિ.

લાઈફ મેમ્બરને લેટ આપવાના ગ્રંથો બુકના આકારે બંધાવતાં તેનું બંધામણ વધારા પડતું બેડેલું હોવાથી નેચા બુકકારે ગ્રંથો મોકલવા જણાવે છે તેમની પાસેથી બંધામણ તરીકે એકંદર રૂ. ૧-૭-૦ લેવામાં આવે છે. તે તે ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ કરવામાં સહાય આપનાર ગૃહસ્થો પાસેથી બુકોનું બંધામણ લેવામાં આવ્યું નથી. તેથી બહારગામના લાઈફ મેમ્બરોને લેટના પુસ્તકો મોકલતાં પોસ્ટેજ ઉપરાંત તેટલી રકમ મંગાવવામાં આવે છે.

તંત્રી.

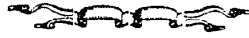
નીચેના ગ્રંથો કિંમતથી મંગાવનારને માટે નીચે પ્રમાણે

ભાવ રાખવામાં આવ્યા છે.

	કિંમત. પોસ્ટેજ.
૧ શ્રી પંચાશક ગ્રંથ સટીક. ફા. ૫૦ પ્લોક ૧૦૦૦૦	રૂ ૨૥ ૦/-
૨ શ્રી કર્મગ્રંથ ટીકા યુક્ત વિભાગ ૨જો. ફા. ૪૦ પ્લોક ૮૦૦૦	રૂ ૨) ૦/-
૩ શ્રી જ્ઞાનસાર ટીકાયુક્ત. ફા. ૧૪ પ્લોક ૩૦૦૦	રૂ ૦૥ ૦/૨૥
૪ શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ. ફા. ૨૨ પ્લોક ૪૦૦૦	રૂ ૧) ૦/૩
૫ શ્રી પ્રમેયરત્નકોષ. ફા. ૬ પ્લોક ૧૨૦૦	રૂ ૦૧ ૦/-
૬ શ્રી પ્રકરણો વિગેરેના સ્તવનાદિનો સંગ્રહ.	રૂ ૦૥ ૦/૨૥
૭ શ્રીધનપાળ પંચાશિકા, ટીકા અર્થયુક્ત.	રૂ ૦/૩ ૦/૩૧
૮ સત્ત્વવાર્તા ને લક્ષ્મી સરસ્વતીનો સંવાદ.	રૂ ૦/૩ ૦/૩૧

બહારગામથી મંગાવનારને પોસ્ટેજ ઉપરાંત એક અંગૂળ નેચાપેસલનો ચાર્જ

जैन धर्म प्रकाश.

जो जो जव्याः प्रदीप्तजवनोदरकट्वाऽयं संसारविस्तारो निवासः शारी-
रादिदुःखानां । न युक्त इह विदुषः प्रमादः । अतिदुर्लभं मानुषावस्था ।
प्रधानं परशोकसाधनं । परिणामकटवो विषयाः । विप्रयोगान्तानि सत्सङ्गतानि ।
पातजयातुरमविज्ञातपातमायुः । तदेवं व्यवस्थिते विध्यापनेऽस्य संसारप्रदीप-
नकस्य यत्नः कर्तव्यः । तस्य च हेतुः सिद्धान्तवासनासारो धर्ममेघः । अतः
स्वीकर्तव्यः सिद्धान्तः । सम्पक् सेवितव्यास्तदजिज्ञाः । जावनीयं मुण्डमा-
क्षिकोपमानं । त्यक्तव्या खट्वसदपेक्षा । जवितव्यमाक्षाप्रधानेन । उपादेयं प्रणि-
धानं । पोषणीयं सत्साधुसेवया । रक्ताणीयं प्रवचनमाक्षिप्यं । एतच्च विधि-
प्रवृत्तः संपादयति । अतः सर्वत्र विधिना प्रवर्तितव्यं । सूत्रानुसारेण प्रत्य-
जिज्ञातव्यमात्मस्वरूपं । प्रवृत्तावपेक्षितव्यानि निमित्तानि । यतितव्यमसंपन्न-
योगेषु । दक्षयितव्या विस्रोतसिका । प्रतिविशेषमनागतमस्याः । जडत्येवं-
प्रवर्तमानानां सोपक्रमकर्मविद्वयः । विच्छिद्यते निरुपक्रमकर्मानुबन्धः । तस्मा-
दैव यतश्चं यूयमिति ॥ उपमितिजवप्रपञ्चा कथा ।

पृष्ठ २८ भु.

कृतिक. सं. १८७०. शाके १८३५.

अंक ८ भो.

स्त्री हितशिक्षा.

जेने यतुर सुधउ मणी नार, सज्जन अहंगानी-जे राग.

दावणी.

सुकुण कुण धर्माचार विचारी चासे,
सद्वर्तन शीलथी उलय सुकुण अजवाणे.
प्रभु तुव्य गणी पति पतिप्रता वत पाणे,
महा सतीअना गुण प्रभातमां संभाणे;
पिड उध्यावणु नव उघे प्रथम ते नगे,
झा नभ्या पछी जे नमे कदावाइ त्यागे.

टेक.

१

૨૨૮

જનધમ પ્રકાશ.

પતિની આવકથી અધિક ન ખર્ચ કરાવે,
હક કરી ન લહે કાંઈ સુખ દુઃખ સહે સમભાવે;
પર નિંદા વિકથા કરે ન આળા બાળા,
પરજોરી પરધર ભમે ન શુભમણિમાળા. ૨

જુલ.

ભણી ભાગ્યતણે અનુસાર,
તજે શૃંગારિક વ્યવહાર,
નિતિ અંથતણે લે સાર,
ધન્ય બાળા તે સંસાર.

કયો લગ્ન સમે જે ફોલ પ્રતિજ્ઞા પાળે. સહવર્તન૦ ૩

ધરકાજ કરે સુખસાજ ન બેસે નવરી,
રહી સ્વચ્છ કરે પ્રભુ ભક્તિ ન કરતી લવરી;
કરી વિનય વડીલનો સદા બાળ સંભાળે,
ધર દાસ દાસીને વહાલ ધરીને પાળે. ૪

સરલા સાદી નવ ચાલે ચટકે મટકે,
સદા ઝીણાં આછાં વસ્ત્ર ન રીઝે લટકે;
ધર્મા અભિમાન ન કરે સદા સંતોષી,
આ સ્વજનથી રાખે સંપ રહે નવ રોષી. ૫

જુલ.

સુખ મધુરા બોલે બોલ,
કહે જૂઠું ન પોલપોલ,
બાહ્યાંતરમાં નહિ ડોળ,
જગમાં વાધે જસ તોલ.

સાંકેળચાંદ એ પતિ ભાગ્ય દેવી કળીકાળે. સહવર્તન૦ ૬

प्रश्नमरति प्रकरणम्.

२२८

श्री उपास्वाति वाचक विरचितम्
प्रश्नमरति प्रकरणम्
 (सरल व्याख्या समेत)
 (लेखक सन्मित्र उपरिषिष्यश्च)
 (अनुसन्धान ए. २८ भागे पृष्ठ ४४थी.)

संसारमां परिश्रमश्च कृता प्राणीभ्योने स्वकर्मोदयथी कदाचित् प्राद्वश्य
 नति, कदाचित् व्याकुल नति तेभ्यः कदाचित् क्षत्रियादिक नति (धारश्च कद्वी
 पडे छे) परंतु सदाय अकम् विशिष्टनति होती नथी अम दशावता छता
 ग्रंथकार ठडे छे.

ज्ञात्वा भवपरिवर्ते जातीनां कोटीशतसहस्रेषु ।
 द्वीनोत्तममध्यत्वं को जातिमदं बुधः कुर्यात् ॥ ८१ ॥
 नैकाज्जातिविशेषानिन्द्रियनिर्गतिपूर्वकान्सत्त्वाः ।
 कर्मवशाद्गच्छन्त्यत्र कस्य का शाश्वती जातिः ॥ ८२ ॥
 रूपबलश्रुतमातिशीलविभवपरिवर्जितास्तथा दृष्टा ।
 विपुलकुलोत्पन्नानपि ननु कुलमानः परित्याज्यः ८३ ॥
 यस्याशुद्रं शिलं प्रयोजनं तस्य किं कुलमदेन ।
 स्वगुणाभ्यलंकृतस्य हि किं शीलवतः कुलमदेन ॥ ८४ ॥
 कः शुक्रशोणितसमुद्भवस्य सततं चयापचायिकस्य ।
 रोगजरापाश्रयिणो मदावकाशो ऽस्ति रूपस्य ॥ ८५ ॥
 नित्यपरिशीलनीये त्वङ्मांसाच्छादिते कलुषपूर्णे ।
 निश्चयविनाशयमिणि रूपे मदकारणं किं स्यात् ॥ ८६ ॥
 बलसमुद्दिता ऽपि यस्मान्नरः क्षणेन विवलम्बमुपयाति ।
 बलहीनो ऽपि च बलवान् संस्कारवशात्पुनर्भवति ॥ ८७ ॥
 तस्मादनियतभावं बलस्य सम्पत्तिभाव्य बुद्धिबलान् ।
 मृत्युबले चावलतां मदं न कुर्याद्बलेनापि ॥ ८८ ॥
 उदयोपशमनिमित्तौ लाभालाभावनित्यौ यत्त्वा ।
 नालाभे वैकृत्यं न च लाभे विस्मयः कार्यः ॥ ८९ ॥

૨૩૦

જનમ પ્રકાશ.

પરશક્ત્યભિપ્રસાદાત્મકેન કિંચિદુપભોગયોગ્યેન ।

વિપુલેનાપિ યતિવૃષા લાભેન મદં ન ગચ્છન્તિ ॥ ૧૦ ॥

ભાવાર્થ—સંસાર પરિભ્રમણ કરતાં લાભો, ઠરોટો જાતિમાં હીન, ઉત્તમ અને મધ્યમપાત્ર પ્રાપ્ત થતું જાણીને કોણ હજી માણસ જાતિમદ કરે? ઠર્મન વશથી પ્રાણીઓ જુદી જુદી ઈંદ્રિયોની રચના પૂર્વક જુદી જુદી જાતિમાં ઉત્પન્ન થાય છે તે કોની કંઈ ગતિ શાશ્વતી જાણવી? વિશાળ કુળમાં ઉત્પન્ન થયા છતાં રૂપ, બળ, શ્રુત, મતિ, શીલ અને લક્ષ્મી રહિત દેખીને નિશ્ચયે કુળમદ પરિહરવા યોગ્ય છે. જેનું શીલ (ચરિત્ર) અશુદ્ધ છે તેને કુળમદ કરવાનું શું પ્રયોજન છે? તેમજ આઃમણિયથી વિભૂષિત શીલવંતને પણ કુળમદનું શું પ્રયોજન છે? શુક્ર (વીર્ય) અને શોણિત (રૂધિર) થી ઉત્પન્ન થયેલા નિરંતર વૃદ્ધિ અને હાનિને પામતા અને રોગ તથા જરાથી હીણ થતા રૂપને મદનો આવકાશ કયો છે? નિલ્ય સંસ્કાર કરવા યોગ્ય, ત્વચા અને માંસથી આચ્છાદિત, મળથી પૂર્ણ તથા નિશ્ચયે કરી વિનાશશીલ એવા રૂપને વિષે મદ શા માટે કરવો? જે કારણ માટે બળવાન માણસ પણ ક્ષણમાત્રમાં નિર્બળતાને પામે છે અને બળહીન પણ સંસ્કારયોગે ફરી બળવાન થાય છે તેથી બુદ્ધિના બળે શરીરનું અનિયત બળ સમ્યગ વિચારી અને મૃત્યુના બળ પાસે પાતાની નિર્બળતા જાણી બળને પણ મદ કરવો નહીં. ક્ષયોપશમાનુસારે અનિયત એવા લાભાલાભને જાણીને અલભમાં ઉદ્દેગ અને લાભમાં વિસ્મય ન કરવો. પારકી શક્તિ અને મહેરબાની યોગે કંઈ પણ ઉપભોગ યોગ્ય મ્હોટા લાભવડે કરીને પણ મુનિવરો મદ કરતા નથી.

૮૧—૯૦

વિવેચન—ભવ એટલે નારકાદિક જન્મ તેના પરિવર્ત એટલે પરિભ્રમણ અર્થાત્ સ્વઠર્મવશાત્ નારકી થઈને તિર્થંચ યોનિમાં અથવા મનુષ્ય જાતિમાં જન્મ લે, ફરી એકેન્દ્રિય, દ્વૈન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય તેમજ પંચેન્દ્રિય જાતિમાં આવતરે. તેમાં એકેન્દ્રિયના સ્વસ્થાનમાં શર્કરા, વાલુકાદિક બહુ લેડો કઢ્યા છે, એવી રીતે અપકાય, તેડકાય, વાયુકાય અને વનસ્પતિ કાયની જેટલી યોનિઓ તેડકાજ લક્ષપ્રમાણ જાતિઓ. તેવીજ રીતે દેવતાઓની પણ જાણવી. આથીજ ૮૪ લક્ષ યોનિ પ્રમાણ સંસાર કહ્યો છે. તેમાં ઉત્પન્ન થતા જીવ હીન ઉત્તમ તેમજ મધ્યમ કુળોમાં જન્મ લે છે. આ પ્રકારના ઢંગધડા વગરના ભવજનમજીવ જાન કરી કોણ વિદ્વાન જાતિમદને આદરે?

એજ વાતને શાસ્ત્રકર્તા સ્ફુટતર-વધારે સ્પષ્ટ કરે છે.

એક સ્પર્શન ઈન્દ્રિયનું નિર્માણ થયે છેને એકેન્દ્રિય જાતિ કહેવાય છે. એવી રીતે અનુક્રમે રસના, ઘણ, ચંદુ અને ક્ષાવરૂપ એકેક અધિકે ઈન્દ્રિય

પ્રશ્નોત્તર પ્રકરણ

૬૩૧

નિર્માણ થયે છે તે બેદંદ્રિય, ત્રિદંદ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય જાતિ કહેવાય છે. એવી રીતે સ્વકર્મવશાત્ ઇન્દ્રિય નિર્વૃત્તિપૂર્વક અનેક પ્રકારની જાતિઓને જીવ ધારણ કરે છે. આમાં કેવી કઈ શાશ્વતી જાતિ છે? તેથી જાતિ-મદ કરવો સુકત નથીજ.

તેવીજ રીતે કુળમદ ટાળવા શાસ્ત્રકાર ઉપદેશ આપે છે.

પિતાના અન્વયને કુળ કહિયે. એવા વિશાળ એટલે લોકપ્રસિદ્ધ કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા સ્ત્રીપુરુષોને પણ વિરૂપ કુળકા-વામનરૂપ પામેલા, નિર્ગળ નિરક્ષર-અત્યંત મૂર્ખ, બુદ્ધિહીન, સદાચાર શૂન્ય-પરદારાદિક વ્યસનગુણ, અને ધનધાન્યાદિક સંપદા રહિત-નિર્ધન સ્થિતિનાં જોઈને ગર્વ કરવાનો અવકાશજ નહિ હોવાથી જરૂર કુળમદ પરિહરવા યોગ્ય છે.

વળી વિશેષમાં—

અસદાચાર (નિંદ્ય આચાર) નું સેવન કરવાથી જેનું વર્તન મલીન છે તે કુળમદ શું જોઈને કરે? તેને કુળમદ કરવો નિષ્પ્રયોજન છે. અને જેનામાં રૂપ, બળ, શ્રુત, બુદ્ધિ અને વિભવાદિક વિદ્યમાન છે તે સ્ત્રી પુરૂષ તે તે ગુણથીજ અસંકૃત છે તેથી સદાચાર સંપન્ન હોય તેને પણ કુળમદ કરવાની કશી જરૂરજ નથી. એ રીતે કુળમદ કરવો નિર્રથક છે માટે તેના લાગજ કરવો ઘટે છે.

રૂપમદ પણ નજ કરવો જોઈએ એમ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

પિતાનું વીર્ય અને માતાનું રૂધિર એ બંનેથી ઉદ્ભવેલા, અને નિરંતર મળતા અનુકૂળ પોષણથી વૃદ્ધિને પામતા અને અપ્રથમ અનિષ્ટ ખાનપાનના ઉપયોગથી હાનિને પામતા, વળી જ્વર, અતિસાર, કાશ (ખાંસી) અને શ્વાસાદિક રોગ અને વયદાનિરૂપ જરા અવસ્થાના સ્થાનભૂત એવા આ આદારિક દેહમાં રૂપનો મદ કરવા જેવો અવકાશજ કયાં છે? મતલબ આ અશુચિથી પેદા થયેલા, નિત્ય હાનિ વૃદ્ધિને પામતા અને વિવિધ રોગ તેમજ જરાથી જા-જરા થતા દેહમાં રૂપનો મદ શું જોઈને કરવો? તેજ વાત વધારે સ્પષ્ટ કરી આગળ બતાવે છે. પુરૂષનાં નવ દ્વારથી અને સ્ત્રીના દ્વાદશ દ્વારથી સદાય સ્વતંત્ર મળ (અશુચિ) ને યત્નપૂર્વક દૂર કરી સાદૃશ્ય રાખવા યોગ્ય, ચામડી અને માંસવટે આચ્છાદિત થયેલા (ઢંકાયેલા), મૂત્ર, વિષ્ટા, રૂધિરાદિક અશુચિ પદાર્થોથી ભરેલા, અને ગમે તેટલા પ્રયત્નથી ગમે તે રીતે લાક્ષણપાલન કરાયા છતાં પણ અંતે અવશ્ય વિણુસી જનારા (ભસ્મીભૂત થનારા અથવા માટી સાથે મળી જનારા) એવા આ ક્ષણભંજર દેહના રૂપમાં મદ કરવા જેવું છે શું? જેથી રૂપના નિવિવેકી લોકો મદ કરે! મતલબ કે આ ક્ષણભંજર દેહના રૂપમાં

મદ કરવા જેવું કશું સુજ જતોને તો જાણતું નથી; ફક્ત નિર્વિવેકી મૂઢ જતો જ નેના ગર્વ કરેછે.

બાળમદ પણ અવશ્ય તજવા યોગ્ય છે એમ શાસ્ત્રકાર જાણાવે છે.

ગમે તેવો બાળવાન-કેવતવાન માણસ પણ જોતજોતામાં તીવ્ર જ્વર કે વિશુચ્છિકાદિક વેદનાથી પીડાતો છતો બાળદીન થઇ બાય છે અને કોઇક દુર્બળ છતો સ્તિગ્ધ રસના સંસેવન પ્રમુખથી સંસ્કારવશાત્ શીઘ્ર પાછો બાળવાન થઇ બાય છે. ઉક્ત ન્યાયથી બાળ સત્તા કદાચિત્ હોય અને કદાચિત્ ન પણ હોય. એ રીતે તેનું અનિયતપણું સ્વબુદ્ધિબળથી સારી રીતે વિચારી જોઇ અને મૃત્યુના બાળ પાસે તો શરીરબળ, સ્વજનબળ, કે દ્રવ્યબળ કશુંજ કામ આવતું નથી. એમ યોદ્ધસ સમજી રાખી છતાં બાળનો પણ મદ ન કરવો, એજ સુજ જતોને ઉચિત છે. લાભમદ કરવો એ પણ અનુચિતજ એમ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

લાભાન્તરાય કર્મના ક્ષયોપશમથી જ્ઞાન, પાન, વસ્ત્ર, વસતિ, પીઠ ફલકાદિકનો લાભ થાય છે. અને લાભાન્તરાય કર્મના ઉદ્યયથી તેમાંથી કશું મળતું નથી. એવી રીતે લાભ (પ્રાપ્તિ) અને અલાભ (અપ્રાપ્તિ) અનિત્ય-અનેકાન્તિક જાણી અપ્રાપ્તિ સમયે દીનતા કરવી નહિ અને પ્રાપ્તિ સમયે ગર્વ કરવો નહિ. જો લાભ થાય તો તેથી ધર્મ સાધનનું અધિધાનરૂપ શરીર દશવિધ ચક્રાદિ સામાચારી પાળવા સમર્થ થશે અને લાભ નહીં થાય તો તેથી અદીનવૃત્તિ-વાળા મુનિને નિર્જરા તો અવશ્ય થશેજ. એથી ઉક્ત ઉભય પ્રસન્ન એ જ્ઞાની પુરુષોને સમભાવજ રાખવો ઘટે છે. પર જે દાતા-ગુરુસ્થાદિ તે તેની દાનાન્તરાય કર્મક્ષયોપશમ જનિત શક્તિ પ્રમાણે દાન આપે છે-આપી શકે છે. સાધુ તપસ્વીને જોઈ તે દાતાનું મન પ્રસન્ન થાય છે કે “અહો! આ મહાત્માને દીધેલું દાન બહુ ફળદાયી થશે.” એવી રીતે મળેલો પરપ્રસાદાત્મક લાભ તે પણ તે (વસ્ત્રાદિક) ના પ્રમાણુમાંજ પોતાની ગરજ સારે; પણ કંઈ છવિત પર્યંત ગરજ સારે નહિ, એ રીતે (પર-દાતાની શક્તિ અનુરૂપ તત્પ્રસાદાત્મક, અને કિંચિત્ ઉપલોગ યોગ્ય) મળેલા વિશાળ લાભવટે પણ મુનિવરો લવલેશ માત્ર મદ કરે નહિ. મુનિવરોને એજ નીતિ ઉચિત છે. ૮૧-૯૦

બુદ્ધિમદ-શ્રુતમદ પણ વર્જવા શાસ્ત્રકાર ઉપદેશે છે.

ગ્રહણોદગ્રાહનનવક્રાતિવિચારણાયાવિધારણાઘ્રેષુ ।

ચુદ્ધચક્ષુવિચિત્રિકલ્પેષ્વનન્તર્પર્યાયઘ્રેષુ ॥ ૯૧ ॥

પૂર્વપુરુષાસંદાનાં ત્રિજ્ઞાનાતિશયસાગરાનન્વષ્ ।

શ્રુત્વા સાંપનપુરુષાઃ કથં સ્વચુક્ત્યા ધર્મં યાન્તિ ॥૯૨॥

દ્રવકૈરિવ ચતુર્કર્મક્રમુપકારનિમિત્તકં પગ્જનત્ય ।
 કૃત્વા યદ્વાલ્લભ્યકમવાપ્યતે કો મદસ્તેન ॥૧૩॥
 ગર્વં પરપ્રસાદાત્મકેન વાલ્લભ્યકેન યઃ કુર્યાન્ ।
 તં વાલ્લભ્યકવિગમે શોકસમુદયઃ પગમૃશતિ ॥૧૪॥
 માષતુષોપાશ્વ્યાનં શ્રુતપર્યાયપરૂપણાં ચૈવ ।
 શ્રુત્વાતિવિસ્મયકરં ચ વિકરણં સ્થૂલભદ્રમુનેઃ ॥૧૫॥
 સંપર્કોદયમસુલભં ચરણકરણસાધકં શ્રુતજ્ઞાનમ્ ।
 લઘ્વવા સર્વમદહરં તેનૈવ મદઃ કથં કાર્યઃ ॥૧૬॥

ભાવાર્થ—ગ્રહણ કરવું, બોધ આપવો, નવી રચના કરવી, વિચારણા અને અર્થધારણાદિ અનંતશુણ્ય વૃદ્ધિતાળા બુદ્ધિના ભેદો વિદ્યમાન છે તે પૂર્વ મહા-પુરુષોના સમુદ્ર સમાન વિજ્ઞાનાતિશયને સાંભળીને આધુનિક પુરુષો પોતાની બુદ્ધિથી કેમ મદ કરી શકે? બીજાની જેમ અન્ય જનોની ઉપકાર નિમિત્તે શુશામત કરીને જે પ્રીતિ મેળવાય તેવો મદ શો કરવો? પરની દૃષ્ટિ વલ્લભતાવડે કરીને જે ગર્વ કરે તે વલ્લભતા નાશ પામે છે તે અનંત શોકને પ્રાપ્ત થાય છે. માષતુષ મુનિનું આખ્યાન અને શ્રુતજ્ઞાનના ભેદની પ્રકૃષ્ટતા તેમ જ શ્રી સ્થૂલભદ્ર મુનિની અતિ વિરમયકારી વિક્રિયા સાંભળીને સત્સંગ અને અભ્યાસ વડે સુલભ, ચરણકરણનું સાધક એવું સર્વ મદને હરતાં શ્રુતજ્ઞાન મેળવીને તે જ શ્રુતજ્ઞાનથી મદ કેમ કરવો? ૬૧—૬૬

વિવેચન—પૃથક્ પૃથક્ વદતા એવા પણ બહુ જનોના વચનોની ઉપલબ્ધિ-સમજ થવી તે ગ્રહણ, પર પ્રત્યે સંસ્કૃત ગદ્ય પદ્ય શબ્દાર્થનું કહેવું તે ઉદ્-ગ્રહણ, સ્વયમેવ નવાં પ્રકરણ અધ્યયનાદિકનું નિર્માણ કરવું તે અભિનવ કૃત્તિ, આત્મા સાથે કર્મબંધ શી રીતે થાય અને તેનાથી છટકારો શી રીતે થાય? ઇત્યાદિક સૂક્ષ્મ બાળતો વિષે શુક્તિસર જિજ્ઞાસાદિક તે વિચારણા, આચાર્યોદિકના મુખ્યથી નિકળેલા શબ્દાર્થનું એકજ વખતે ગ્રહણ કરી લેવું પણ એ ત્રણ વાર ઉચ્ચારણ કરવાનો પ્રયાસ ન આપવો તે અર્થાવધારણ, આદિ શબ્દથી ધારણા પણ ગ્રહણ કરી લેવી. બુદ્ધિનાં અંગ જે શુદ્ધપાદિક તેનું આગમ-વડે પ્રતિપાદન કરવું તે ત્રિધિ, તેના વિકરણ (ભેદ) પૈકી કેટલાક પરસ્પર અનન્ત પર્યાય વૃદ્ધ હોવા સાંભળિત છેને (કેમકે મતિ-શ્રુતજ્ઞાન સમસ્ત દ્રવ્ય વિષયિક હોવાથી, અવધિજ્ઞાન સમસ્ત રૂપી દ્રવ્ય વિષયિક હોવાથી અને મનાર્થવ જ્ઞાન તદ્ અનંત ભાગવર્તી રૂપી દ્રવ્ય વિષયિક હોવાથી ક્ષયોપશમ જનિત બુદ્ધિ વિશેષ-

નેદો પરસ્પર અનન્ત પયોય વૃદ્ધ હોઈ શકે.) વળી પૂર્વ પુરૂષો-ગણધર પ્રમુખ દ્વાદશ પૂર્વધરો યાવત્ એકાદશ અંગધારી-પરીસહ કપાય ઇન્દ્રિય દુરંગોને હણવા સમર્થ હોવાથી તે પુરૂષસિંહ કહેવાય છે. તેમનો વિજ્ઞાન પ્રકર્ષ, સમુદ્ર સમાન વિશાલ સાંભળીને અથવા એવા અનેક ગદ્ગત વિજ્ઞાનાતિશયધારી પુરૂષો પૂર્વે થઈ ગયેલા સાંભળીને સંપ્રતિ દુષમ કાળમાં વર્તતા પુરૂષો પોતાની સ્વરૂપ બુદ્ધિવટે કેવા પ્રકારે મદ કરે? કોઈ રીતે મદ કરવો તેમને નજ થયે.

વળી બીજા પ્રકારના મદ પણ પરિહરવા શાસ્ત્રકાર સમજાવે છે.

રંકની પેરે ગૃહસ્થાદિક પરજનની અનુવૃત્તિ સાચવી, તેની ખુશામત કરી અથવા એવાંજ કામ કરી કોઈ લોકને બહાલો થાય અથવા એમણે પ્રથમ મહારા કપર કપકાર કરેલ છે અથવા તો તે હવે પછી કરશે એમ વિચારી બીજાની અનુજ્ઞાએ વર્તી બહાલપ મેળાવવામાં આવે એવી રીતે મેળાવેલા કૃત્રિમ બહાલપવટે મદ શો કરવો? નજ કરવો. અત્ર અ.ચાર્યાદિક પૂજ્ય જનોનો આગમ મર્યાદા મુજબ સત્કાર કરવો, તેમનો વિનય સાચવવો, અને તેમની આજ્ઞા ઉઠાવવી એ કોઈ રીતે દ્વિપિત કરતું નથી. કેમકે તેમ કરવામાં લોકોત્તર હેતુ સમાયેલો છે. વળી પ્રથમ જણાવેલી કૃત્રિમ બહાલપથી રૂપણાંતર થતું જણાવે છે. ‘હું બહુ જનોને વલ્લભ છું’ એ રીતે કોઈ પર પ્રસાદ જનિત ગર્વ કરે. પોતાની અનુજ્ઞાએ ચાલનારા કપર તુષ્ટમાન થઈ બીજા કંઈક પ્રસાદ કરે એટલે તેને અજ્ઞાપાત વસ્ત્રાદિક આપે. એટલા માત્રથી જો ગર્વ કરે તેને બીજા પાસેથી મેળાવેલી બહાલપ મળી ગયે છતાં અને ઉલટો દ્રષ્ય જાગ્યે છતાં શોક માત્ર છવાઈ રહે છે. ‘અહો! આટલાટલો હું’ એને અનુસરી ચાલ્યો છતાં એ એકી સાથેજ મારાથી વિરક્ત થઈ ગયો’ એવી રીતે પૂર્વેલી વાત સંભારી સંભારી તે બાપડો મનમાં પીડા પામે છે.

વળી શ્રુતમદનો પરિહાર કરવા શાસ્ત્રકાર કપદિશે છે.

ભાવથી ગ્રહણ કરેલા સ્વરૂપ પણ શ્રુતજ્ઞાનથી જડમતિવાળો પણ નિર્વાણ પદ (મોક્ષ) સાધે છે એમ સમજી શુદ્ધહારાજાએ અનુકંપા બુદ્ધિથી એક જડ બુદ્ધિ શિષ્યને રાગદ્વેષનો નિગ્રહ કરવાના સ્વસ્થવાળા “માહમ માતુમ” એ બે પદ આપ્યાં. તે પદને ગોખતા તેમને રમૃતિ બ્રંશ થઈ જવાથી ‘માપ તુષ’ એ રીતે તે પદો મુખેચઢી ગયાં. પરંતુ રાગદ્વેષના નિગ્રહ તરફ તેનું સતત્લક્ષ હોવાથી અને શુદ્ધહારાજાના એ અર્થગર્ભિત પદ કપર પૂરતો વિશ્વાસ હોવાથી તે શિષ્ય-મુનિની મુક્તિ થયેલી સંભળાય છે. તેથી હું બહુ ભણ્યો છું અને તેનો અર્થ પણ સારી રીતે જાણું છું એવો ગર્વ રાખવો મિથ્યા છે.

વળી કોઈ એક અર્થવાળી શ્રુત વ્યાખ્યા કરે છે, કોઈ બે અર્થ કહી શકે છે, ત્યારે કોઈ એકજ સ્વાત્ત્વ અનેક અર્થ કહે છે-કહી શકે છે, એ રીતે આગ-

પ્રશ્નમંત્ર પ્રકરણનુસાર

૧૩૫

મત્તા અર્થે સંબંધી તારતમ્ય સાંભળી તેમજ શ્રી સ્થૂલભદ્ર મહર્ષિને અતિ વિ-
રમ્યકારી વિકરણ-વિક્રિયા થયેલી સાંભળીને અર્થોત્તર જ્યારે શ્રી સ્થૂલભદ્ર મુની-
શ્વરની જહેનો યક્ષાદિક સાંભળીએ શ્રી ગુરુમહારાજને વંદન કરી સ્થૂલભદ્ર
મુનિને વંદન કરવા જતી હતી, ત્યારે પાસે આવતી પોતાની જહેનોને ચમત્કાર
ખતાવવા નિમિત્તે તેમણે વૈક્રિય સિદ્ધિપાત્ર નિર્માણ કર્યું હતું. આ હકીકત યક્ષા-
દિકતા મુખથી સાંભળી શ્રુત ઉપયોગ મૂકી જતાં ગુરુમહારાજને જણાયું કે સ્થૂલ-
ભદ્ર મુનિ પોતે યદુજી કરેલું જ્ઞાન જીરવી શક્યા નથી. એમ નિશ્ચય કરી તેમને
ત્યારપછી નવી વાચના આપવા મત્તા કરી; અને તેના પરિણામે પાછલા ચાર
પૂર્વાના અદ્ભુત રહસ્યથી તે બેનશીબ રહ્યા, અને ત્યારપછી થયેલા ડોઠ પણ
સાધુ તે રહસ્ય પામી શક્યાજ નહિ. આ બનેલી હકીકત (fact) સાંભળીને તેમજ
આગમના બાજુ બહુશ્રુત આચાર્યદિકે સાથે સંસર્ગ-સમાગમ સેવવાથી તેમજ
અભ્યાસવા યોગ્ય શાસ્ત્રાર્થ શ્રવણ કરવામાં ઉત્સાહ-ચઢતો પરિણામ રાખવાથી અ-
નાયાસે મળી શકે એવું અને મૂળ ગુણ તેમજ ઉત્તર ગુણને પેદા કરી આપનાર
અને સર્વ કોઈના જાત્યાદિ મદને જાણી નાખનાર શ્રુતજ્ઞાન સંપાદન કરીને તેજ
શ્રુતજ્ઞાનવડે મદ કેમ કરવો ઘટે? અપિતુ નજ કરવો ઘટે. વિષઉત્તારક આષ-
ધિના પ્રયોગથી વિષવૃદ્ધિ નજ થવી જોઈએ. ૯૧-૯૬

ત્યારે આવા પ્રકારના મદનું સેવન કરવાથી ફાયદો શો? તે કહે છે.

પતેષુ મદસ્થાનેષુ નિશ્ચયે ન ચ ગુણોઽસ્તિ કશ્ચિદપિ ।

કેવલમુન્માદઃ સ્વહૃદયસ્ય સંસારવૃદ્ધિશ્ચ ॥૧૭॥

જાત્યાદિમદોન્મત્તઃ પિશાચવદ્ભવતિ દુઃસ્વિતશ્વેહ ।

જાત્યાદિદીનતાં પરભવે ચ નિઃસંશયં લભતે ॥ ૧૮ ॥

સર્વમદસ્થાનાનાં મૂલોદ્યાતાર્થિના સદા યતિના ।

આત્મગુણૈરુત્કર્ષઃ પરપરિવાદશ્ચ સંન્યાજ્યઃ ॥૧૯॥

પરપરિભવપરિવાદાદાત્મોત્કર્ષાચ વ્યયતે કર્મ ।

નીચૈર્ગોત્રં પ્રતિભવમનેકભવકોટિદુર્મોચમ્ ॥૨૦॥

કર્મોદયનિર્વૃત્તં દીનોત્તમમશ્યમં મનુષ્યાણામ્ ।

તાદૃશમેવ તિરસ્વાં યોનિવિશેષાન્તરવિષક્તમ્ ॥ ૨૦? ॥

ભાવાર્થ—આ મદ સ્થાનકોમાં નિશ્ચય કરીને જતાં ડોઠ પણ ગુણ જાણુતો
નથી; કિંતુ કેવળ સ્વહૃદયનો ઉન્માદ અને સંસારવૃદ્ધિ એજ ફળ માલુમ પડે છે.
જાતિ આદિથી મદોન્મત્ત થયેલો આ ભવતે વિષે પિશાચની પેદે હુખી થાય છે

અને પરભવને વિષે જરૂર જાત્યાદિકની ન્યૂનતા પામે છે. સર્વ મદરયાનકોને મૂળથી ઉણેડી નાખવાના કામી મુનિઓએ આત્મોત્કર્ષ અને પરાપકર્ષ સદા સર્વથા ત્યજ્યો જોઈએ. પરતો પરાભવ, પરની નિંદા, તેમજ આત્મોત્કર્ષ કરવાથી અનેક ડોટી ભવે છૂટી ન શકે એવું નીચ જોતકર્મ ભવે ભવે ગંધાય છે. ક્ષેપકાયથી નિર્મોલુ થયેલું મનુષ્યોનું હીન ઉત્તમ અને મધ્યમપણું તેમજ યૌનિ-વિશેષના ભેદથી જોઈએલું તીર્થચેતુ તેવું જ હીનોત્તમ મધ્યમપણું સંભવે છે.

૯૭—૧૦૧

વિવેચન—આ ઉપર વર્ણવેલા જાત્યાદિક મંદનું સેવન કરતાં આ લોક સં-ગંધી કે પરલોક સંગંધી કશે પણ ફાયદો થતો નથી. કદાચ વિશિષ્ટ જાતિ હોય તોય શું? અને હીન જાતિ હોય તોપણ શું? મદ કરવાથી તો ચેલછા-વાળાની પેરે અથવા ભૂતાવિદ્યની પેરે કેવળ પોતાના હૃદયની ઉન્નમત્તતા, વ્યક્તત્વદા ઓલવાપણું અને વિપરીત કાયચેષ્ટાનું કરવાપણું એજ પરિણામ આવે છે. તેથી જન્મ જરા મરણના વિસ્તારરૂપ સંસારની અનિવાર્ય વૃદ્ધિ થયા કરે છે. જાતિ પ્રમુખ આઠ પ્રકારના મદવડે ઉન્નમત્ત બનેલો હવ આ લોકમાંજ શુચિ-પિશાચની પેરે દુઃખી થાય છે. તેનું દૃષ્ટાંત આ રીતે છે:—કેઈએક શુચિ-પિશાચ (જેને શાચનું ભૂત ભણાયું હતું તે) લોક વસતીકળો દેશ તણ દઈ સમુદ્ર મધ્યવર્તી દ્વીપમાં જઈને રહ્યો. ત્યાં શેલડીના પુષ્કળ વાદ હોવાથી તેના રસનું પાન કરવાથી શુદ્ધાદ્રારા જોળના કટકા જેવું કોઈ અન્ય પુરૂષની વિષ્ટાનું પરિણામાંતર થયેલું જોઈ શુચિપિશાચે તે આખી જોયું; તો તેને તે સ્વાદિષ્ટ લાગ્યું અને તે ખાઈને સદા તૃપ્ત રહેવા લાગ્યો. ત્યારપછી કોઈ એક વણિક તેનું વહાણ ભાંગી ગયાથી પ્રથમ આવી રહ્યો હતો તેને તેણે જોયો; તેથી ઉદ્વેગ પા-મેલો શુચિપિશાચ તે સ્થાનનો પણ ત્યાગ કરી બીજા દ્વીપે ગયો. ત્યાં પણ વજુડી (વાગોળ) પ્રમુખ પંખીઓવડે દૂષિત થયેલાં ફળનો આહાર કરવા લાગ્યો. એમ જ્યાં જ્યાં ગયો ત્યાં ત્યાં તે દુઃખી થયો. એવી રીતે મદ કરના-રના પ્રગટ માઠા હાલ અહીં પણ થાય છે અને પરભવમાં વળી હીન જાત્યા-દિકપણે ઉપજે છે. એમ સમજી શાણા માણસોએ જાતિમદ કરવો ચુકત નથીજ.

ત્યારે મદ તણ મુનિજનોએ શું કરવું? તે શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

કોઈ પણ પ્રકારનો મદ કરવામાં એકાન્ત નુકશાનજ છે તેથી જાતિ પ્રમુખ આઠે મદોનું મૂળ-ખીજરૂપ જે ગર્વ તેનો વિનાશ કરવાના અર્થી એવા મેક્ષ-સાધનમાં પ્રયત્નશીલ મુનિએ સદા સર્વદા જાત્યાદિક આત્મશુભાવડે ઉત્કર્ષ એટલે ગર્વ અને પરપરિવાદ એટલે પારકા અવર્ણવાદ સર્વથા ત્યજવા યોગ્ય છે.

પરપરિવાદ શા માટે તજ્યો જોઈએ? તે હવે શાસ્ત્રકાર દર્શાવે છે.

‘આ જાતિહીન વટે શું?’ એ રીતે અન્યથા અપમાન કરવું અને ‘આ આપું આપું અકાર્ય કરે છે’ એ રીતે અન્યના અવર્ણવાદબોલવા, તેમજ જાત્યાદિકવટે આપણલાઇ કરવી, એ રીતે જીવ નીચ જોત્ત કર્મ પામે છે. જ્યાં જ્યાં જન્મ લે છે ત્યાં ત્યાં મ્લેચ્છ, દાસ અને ચાંડાલાદિક જાતિને વિષે તે કરવો અનુભવ કરે છે. અને તેવું કર્મ અનેક કોટિગમે ભવમાં (સર્વત્ર ભીતિયુક્ત) ભોગવતાં પણ તેનો છૂટકો થતો નથી. કેમકે તે (નામ જોત્ત કર્મ) ની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ ૨૦ કોટિકોટ સાગરોપમની ઠણી છે.

કર્મના ઉદયથી હીનાદિક જાતિમાં જન્મ થાય છે, પણ અકસ્માત્ થતો નથી. એ હરીકત શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

ઉચ્ચ નીચ જોત્ત કર્મના ઉદયથી મનુષ્યોનું તેમજ તિર્યચોનું હીન, ઉત્તમ અને મધ્યમપણું, મનુષ્ય યોનિ અને તિર્યચ યોનિ તેમજ ધીજી બધી મળી કુલ ૮૪ લક્ષ યોનિના ભેદોથી જોખણાનું જાણી તેમજ આગળ બતાવાતી હરીકત ઉપરથી જીવને ભારેવરાગ્ય જાગ્યો જોઈએ એમ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે. ૬૭-૧૦૧

દેશકુલદેહવિજ્ઞાનાયુર્વલભોગભૂતિર્વપ્સ્યમ્ ।

દૃષ્ટ્વા કથમિદં વિદુષાં ભવસંસારં રતિર્ભવતિ ॥ ૧૦૨ ॥

અપરિગણિતગુણદ્વેષઃ સ્વપરોભયવાધકો ભવતિ યસ્માત્ ।

પશ્ચેદ્રિયવલવિવલો રાગદ્વેષોદયનિવદ્ધઃ ॥ ૧૦૩ ॥

તસ્માદ્રાગદ્વેષત્યાગો પશ્ચેન્દ્રિયપ્રશમને ચ ।

શુભપરિણામાવસ્થિનિદેતોર્યત્નેન ઘટિતઞ્ચમ્ ॥ ૧૦૪ ॥

તત્કથમનિષ્ઠત્રિવિષયાભિકાંક્ષિણા ભોગિના વિયોગો વૈ ।

મુચ્યાકુલહૃદયેનાપિ નિશ્ચયેનાગમઃ કાર્યઃ ॥ ૧૦૫ ॥

ભાવાર્થ—દેશ, કુળ, દેહ, વિજ્ઞાન, આયુષ્ય, બળ, ભોગ અને લક્ષ્મીનું વિષમપણું જોઈને વિદ્વાન્ પુરુષોને આ ભવસંસારને વિષે કેમ રતિ થઈ શકે? જે કારણુ માટે પાંચે ઈંદ્રિયોના બળ આગળ નિર્જાળ થયેલો અને રાગદ્વેષના ઉદયથી નિયંત્રિત થયેલો, શુભ દેવને નહીં સમજી શકેલો જીવ સ્વપર કલયને બાધક ભૂત થાય છે. તે કારણુમાટે રાગદ્વેષનો ત્યાગ કરવાને અને પાંચે ઈંદ્રિયોના બળને નિર્જાળ કરવાને તેમ જ શુભ પરીણામને ટકાવી રાખવાને યત્ન કરવો જોઈએ. અનિષ્ઠ વિષયને અભિલષતા ભોગીને તેવા વિષયથી વિયોગ થાય છે માટે અતિ વ્યકુળ હૃદયવાળાએ પણ નિષ્ઠ્યે કરી આગમનો અભ્યાસ-પરિચય કરવો જોઈએ. ૧૦૨—૧૦૫

વિવેચન—મગધ, આંગ, કલિંગાદીક આર્ય દેશ અને શક, યવન, કિરાત વિગેરે અનાર્ય દેશ; ઇન્દ્રિવાકુ હરિવંશાદિક ઉત્તમ કુળ અને ભિશ્નુકાદિક નીચ કુળ; શુભ લક્ષણયુક્ત અવયવવાળો શૌભનિક દેહ અને કુખર્જ, હુંડકાદિક માઠો અશૌભનિક દેહ; હવાદિક પદાર્થ વિષાદ્યક વિશિષ્ટ ઔષધરૂપ વિજ્ઞાનવંત અને તેથી વિપરીત અજ્ઞાનવાન; એક દીર્ઘ આયુષ્યવંત અને બીજો અદ્યપ આયુષ્યવંત; એક બળવાન અને બીજો નિર્ગળ; એક ભોગવાન અને બીજો ભોગ રહિત-છતાં ભોગને પણ ભોગવવા અસમર્થ; એક ધનાઢ્ય અને બીજો નિર્ધન; આ સઘણી વિષમતા કર્મોદય જનિત જાણીને બુદ્ધિમાન જીવોને આ વિષમ સંસારમાં રતિ કેમજ થાય? તજ થાય. પૂરોકત શુભાશુભ વસ્તુની પ્રાપ્તિ તથા પ્રકારના શુભાશુભ કર્મ જનિતજ થયેલી જાણી સંસારથી વૈરાગ્ય થયોજ જોઈએ, અને વૈરાગ્યપૂર્વક ધર્માનુકાન ઉપર અધિક આદર કરવો જોઈએ.

વળી બીજું પણ વૈરાગ્ય નિમિત્ત દર્શાવતાં છતાં શાસ્ત્રકાર કહે છે.

પાંચે ઇન્દ્રિયોના પ્રગળ સામર્થ્યવડે પરાભવ પામેસો હોવાથી કોઈ રીતે માર્ગમાં સ્થપાવા અયોગ્ય બનેસો અને સંગ્રહેપના પ્રગળ વિકારને વશ થઈ ગયેસો હોવાથી શુભ દોષની દરકાર સરખી નહિ કરનારો જીવ સ્વપર ઉભયને ણાધાકારી થાય છે. પ્રેક્ષાપૂર્વક પ્રવૃત્તિ કરનાર જીવ શુભ દોષનો પૂરતો વિચાર કરી શુભકારી માર્ગને આદરે છે અને દોષકારી માર્ગનો પરિહાર કરે છે; અર્થાત્ તે શુભનોજ આદર કરે છે અને દોષનો પરિત્યાગ કરે છે.

વસ્તુ સ્થિતિ આવી હોવાથી જીવનું ખર્ચ કર્તવ્ય શું છે? તેજ જતાવે છે.

જેમ રાજ દ્રુપાદિક દુષ્ટ વિકારોનો આત્યંતિક ત્યાગ થાય-થઈ શકે તેમ જ પ્રવર્તવું યોગ્ય છે, અને જેમ પાંચે ઇન્દ્રિયોનું બળ પ્રશાન્ત થાય-ઇન્દ્રિયો ઉન્મત્ત થતી અટકે તેમ શુભ પરિણામને ટકાવી રાખવા માટે કાળજીથી ઉદ્યમ કરવો ઘટે છે. અથવા જે જે કારણોનું સેવન કરતાં શુભ પરિણામ પ્રગટે અને તેવા શુભ પરિણામ ટકી રહે તેવાં કારણસેવવા પૂરતી કાળજી રાખવી ઘટે છે.

જે રીતે પ્રવૃત્તિ કરવી ઘટે છે તે શાસ્ત્રકાર જતાવે છે,

પોતાની શુભ પ્રવૃત્તિની શરૂઆત સમજપૂર્વક-વિવેકપૂર્વક થવી જોઈએ અને તે આવી રીતે-વફરમાણુ ત્યાગથી અનિષ્ટ વિષયોના અભિલાષી-વિષયભોગમાં આસક્ત બનેલા-ભોગી જીવે એ વિષયોનો આત્યંતિક વિયોગ થાય-થઈ શકે તેટલા માટે પોતાનું હૃદય ગમે તેવું અથ્ર હોય તોપણ તે શબ્દાદિ વિષયો આ લોકમાં તેમજ પરલોકમાં અન્યંત હાનિકારક છે એમ યથાર્થ નિશ્ચય કરી લઈને અરિહંત-સર્વજ્ઞ પ્રણીત આગમ-શાસ્ત્રનો અભ્યાસ-પરિચય કરવો જોઈએ, જેથી

ઉક્ત ઉપાયના આસંગનવટે પૂર્વોક્ત વિષયાસક્તિ વિલય પાત્રી તથા-નષ્ઠ થઈ-
નિર્મૂળ થઈ જાય. ૧૦૨-૧૦૫

ઉક્ત વિષયો અનિષ્ઠ કેમ કહ્યા તે શાસ્ત્રકાર જાતાવે છે.

આદાવન્યમ્બુદયા મધ્યે ગૃહ્ણારહાસ્યદીપ્તરસાઃ ।

નિકાંપ વિષયા વીભત્સકરુણજ્ઞાભયપ્રાયાઃ ॥ ૧૦૬ ॥

યદ્યપિ નિષેવ્યમાણા મનસઃ પરિતુષ્ટિકારકા વિષયાઃ ।

કિંપાકફલાદનવન્તિ પશ્ચાદતિદુરન્તાઃ ॥ ૧૦૭ ॥

યદ્વચ્છાકાષ્ટાદશમન્નં વહુમક્ષયેયવત્સ્વાદુ ।

વિપસંયુક્તં મુક્તં વિપાકકાલે વિનાશયતિ ॥ ૧૦૮ ॥

તદ્વદુષ્પચારસંપ્રતરમ્યકરાગરસસેવિતા વિષયાઃ ।

ભવશતપરમ્પરાસ્વપિ દુઃસ્વવિપાકાનુવ્રત્યકરાઃ ॥ ૧૦૯ ॥

અપિ પદ્યતાં સમક્ષં નિયતમનિયતં પદે પદે મરણમ્ ।

યેષાં વિષયેષુ રતિર્ભવતિ ન તાન્માનુપાન્ગયેત્ ॥ ૧૧૦ ॥

વિષયપરિણામનિયમો મનોઽનુકૂલવિષયેષ્વનુપ્રેક્ષ્યઃ ।

દ્વિગુણોઽપિ ચ નિત્યમનુગ્રહોઽનવચ્ચશ્ચસંચિન્ત્યઃ ॥ ૧૧૧ ॥

ભાવાર્થ—પ્રારંભમાં અતિ અભ્યુદયવાળા, મધ્યમાં શૃંગાર, હાસ્ય અને
દીપ્ત રસવાળા અને અંતમાં ગિભત્સ, કંટાળા, લગ્ન અને ભયવાળા વિષયો છે.
યદ્યપિ વિષયો બહુપેરે સેવ્યાયકા મનને તુષ્ટિકારી લાગે છે તેપણુ કિંપાકફળના
ભક્ષણની પેરે પાછળથી અતિ દુઃખદાયક નિવડે છે. જેમ અઠાર જાતના શાક
યુક્ત અન્ન મિષ્ટાન્નપાનની પેરે મધુર છતાં વિષ સંયુક્ત આધુ થકુ તે છેવટ
પરિણામે વિનાશકારી થાય છે; તેમ સામગ્રીયુક્ત રમ્ય રાગ રસથી સેવેલા વિ-
ષયો સેકંડો ભવ પરંપરામાં પણુ દુઃખના અનુભવની પરંપરાને વધારે છે.
અનિશ્ચિત એવું પણુ મરણુ જાતજાતમાં ડગલે ડગલે નિશ્ચિત થતું જોઈને જેમને
વિષયોને વિષે રતિ થાય છે તેમને મનુષ્યજ ન ગણવા. મનને અનુકૂલ વિષ-
યોને વિષે ગમણુ અનુગ્રહકારી અને નિષ્પાપ એવો વિષય પરિણામ નિયમો
નિત્યપ્રતિ સારીરીતે ચિંતવવો. ૧૦૬—૧૧૧

વિવેચન—સ્પર્શાદિક વિષયો પ્રથમ-શરૂઆતમાં કુતુહલથી ઉત્સુકતાવડે ઉત્સ-
વભૂત લાગે છે; મધ્યમાં વિષય પ્રાપ્તિ સમયે શૃંગાર, વેપાલરણુ, સ્તનસ્પર્શ, મુખ-
ચુંગલ, કરુણાશક્ત પ્રદાર, હાસ્ય સ્નેહ કોપાદિમય હોવાથી તે દીપ્ત રસવાળા લાગે
છે, અને ત્રિશિષ્ટ ભોગસંયોગ થયા બાદ વસ્ત્ર રહિત હોવાથી પ્રગટ શુદ્ધારાદિક

અંગ વિદ્યુતિ દેખાવાથી તેજ સ્પર્શોદિક વિષયો ગિભસ્વ-પીડામણુ લાગે છે, તેમજ ગાદુ વિદ્યાપાદિક સ્વસ્ત્રા શ્રવણથી, અનુકંપાપાત્ર હોવાથી, અને પરિસ્માત પ્રયોજનપણથી, રંગ મને કોઈ આવી સ્થિતિમાં દેખી જાય એવી ભીતિથી ત્વરિત લગ્નગતી સ્વસ્ત્રાદિ ધારી લે તેથી. પ્રાંતે તે કંડુણ, લગ્ન, ભય અને પરિશ્રમથી ભરેલા જણાય છે. મધ્યમાં પણ ઉદય પામેલી તીવ્ર મોહ વેદનાનો અનુભવ કરાવનારા અને આરંભમાં અતિ દુતૃડવથી આતુરતાને પ્રગટાવનારા હોય છે. એ રીતે કદાપિ તે ચિત્તની સ્વસ્થતા તો સંપાદન કરાવતા જ નથી તેથી પરિણામદર્શી-પરમાર્થદર્શી જનોએ ઉક્ત વિષયો લ્યજવા યોગ્યજ છે.

ઉક્ત વિષયો ભોગવતી વળને લેશ માત્ર સુખ બુદ્ધિ ઉપજાવે છે તોપણ પરિણામે તો તે અતિ અનર્થ કરે છે તે શાસ્ત્રકાર જતાવે છે.

તે સ્પર્શોદિક કામ ભોગો સેવતી વળને જો કે ક્ષણ માત્ર મનમાં હર્ષ ઉપજાવે છે તોપણ પછી પરિણામ કાળે કિંપાક વૃક્ષનાં ફળની પેરે અતિ દુઃખદાયી નિવરે છે. જેમ કિંપાકનાં ફળ દેખાવમાં મનોહર લાગે છે, છલે લગાડ્યાં છતાં સ્વાદિષ્ટ લાગે છે તેમજ સુગંધી પણ હોય છે પરંતુ તે પચ્યા છતાં ખાનારના પ્રાણનો વિયોગ કરાવે છે એટલે તેનું મૃત્યુ નિષ્કળ છે. તેમ આ પાંચે ઈંદ્રિયોનાં કામભોગ પણ શરૂઆતમાં સેવતાં સુંદર મનોહર આકર્ષક જણાય છે; પરંતુ પરિણામે ઉપર જણાવવામાં આવેલા ત્યાં તે અતિ અનર્થ ઉપજાવનારા નિવરે છે. કિંપાકનાં ફળનું ભક્ષણ કરનારના દ્રવ્યપ્રાણ માત્રનો વિયોગ થાય છે ત્યારે અતિ આસક્તિ પૂર્વક કામભોગનું સેવન કરનારને તો અનેક ભવ પર્યાંત રાગ રૂપ વિકાસવશાત ભાવપ્રાણના પણ વિયોગનાં અસહ્ય દુઃખ સહેવાં પડે છે. આ હકીકતનું યથાર્થ મનન કરનારને એ વાત સ્પષ્ટ સમજ શકાય એવી છે. ટકલક્ષ ગાહન છવાયેલિમાં પરિભ્રમણ કરાવવામાં પ્રણા નિમિત્તભૂત હોવાથી જ જ્ઞાની પુરુષોએ વિષયભોગોને ‘મહાવેરી’ કહી બોલાવ્યા છે અને એ ઉપરથી જ વિષયાસક્તિ તજવાની-એાછી ઠરી નાંખવાની આવશ્યકતા સિદ્ધ થઈ શકે છે. વળી અન્ય દૃષ્ટાંતથી શાસ્ત્રકાર એજ વાતનું સમર્થન કરે છે.

જેમ સુંદર જાતિનાં શાક યુક્ત ગઢાર જાતનું ગજ ગાદુ ભક્ષ્ય (મોઢાદિ) અને પેય (મદિરાપાન પ્રમુખ) ની પેરે સ્વાદિષ્ટ છતું જો વિષ સંયુક્ત થયેલું ખાવામાં આવ્યું હોય તો તે પરિણામકાળે ખાનારનો વિનાશ કરે છે; તેમ શાબ્દાદિક વિષયો પણ આટુકર્મ-વિનયપ્રતિપત્તિરૂપ ઉપચારથી વિસ્તાર પામેલું રમણીયત્વ અને સ્નેહ રંગાતિશયવડે સેવવામાં આવ્યા છતાં (વિષની પેરે એક ભવભાંજ નર્દિ પણ) સેકડો ગમે ભવસંતતિમાં જન્મ જરા મરણ અથવા આધિ વ્યાધિ ઉપાધિ અથવા સંયોગ વિયોગ જન્ય દુઃખના કલ્પા અનુ-

ચંદરામના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૨૪૧

ભવની કોટિયોને વધારનારા-દુઃખના સંતત અનુભવને કરાવનારા નિવડે છે. વળી પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી સ્થાને સ્થાને દેવનારકાદિક જન્મમાં, આર્ય અનાર્યોદિક મનુષ્યમાં તેમજ ગાય, ભેંશ અને અન્નદિક તિર્યચમાં પ્રાણીઓનું નિયત અનિયત કાળ-ભાવિ મરણ થતું જાણીને પણ જેમને વિષયભોગમાં રતિ-આસક્તિ થાય છે, તેમને કુશળ પુરૂષો મનુષ્યની ગણનામાંજ ગણતા નથી; પરંતુ બુદ્ધિહીન હોવાથી તેમને તિર્યચની ગણનામાં ગણે છે. દેવનારકીઓનું મરણ નિયત (નિશ્ચિત) કાળ ભાવી હોય છે ત્યારે મનુષ્ય તિર્યચોનું મરણ અનિયત કાળ ભાવી હોય છે. અથવા સર્વકાળે મનુષ્ય અને તિર્યચોનું આયુષ્ય અનિયત-અનિત્ય હોય છે. આ પ્રમાણે આયુષ્યની અનિત્યતા બાધ્યા છતાં જેઓ વિષયરાગ તજતા નથી, તેમને મનુષ્ય કરતાં તિર્યચજ ગણવા સારા છે.

સુસ જનોએ તો આયુષ્યની અસ્થિરતા વિચારી શીઘ્ર ચેતી વિષયાસક્તિ તજવા પૂરતો ખ્યાલ કરવોજ ઘટે છે એમ શાસ્ત્રકાર આગળ જણાવે છે.

મનને બહાલા લાગે એવા શબ્દાદિક વિષયોનો ભાવી પરિણામ સુસ જનોએ અવશ્ય વિચારવો જોઈએ. એટલે અત્યારે ઇષ્ટ પરિણામવાળા જણાતા વિષયો કાળાંતરે અનિષ્ટ પરિણામવાળા થાય છે; અનિષ્ટ પરિણામવાળા દેખાતા વિષયો પાછા ઇષ્ટ પરિણામવાળા થઈ જાય છે; તેમનો કોઈ અવસ્થિત પરિણામ જણાતો નથી. ત્યારે તેવા અનવસ્થિત પરિણામવાળા વિષયોથી વિરમતાં છતાં આત્માને અનુલ અને અનવધ પાપબંધના અભાવથી નિર્દોષ અનુગ્રહ (લાભ) થાય છે. તે સુજોએ વિચારવું જોઈએ.

આપૂર્ણ

ચંદરાજાના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૧૩ થી.)

મંકરણ ૧૧ મું.

હવે કુકડાપણું પામેલ ચંદરાજા પ્રભાત કાળે જ્યારે ‘ કુકડુ કુ ’ કરીને શબ્દ કરે છે ત્યારે શુણાવળી તરતજ બગી બંધ છે અને સ્વામીને કુકડા થયેલા અને કુકડુકુ બોલતા જોઈ આંખમાંથી અશ્રુની ધારા વહેવરવે છે. તે કહે છે કે—“ હે સ્વામી ! તમારા મનમાં તો આ સ્વર કરતાં કાંઈ થતું નહીં હોય પણ મને તો એ શબ્દ વળતા પ્રહાર જેવો લાગે છે. હે નાર્થ ! જ્યારે પ્રાતા-રોજે કુકડા બોલતા હતા ત્યારે સતાર થઈ ગયેલી જાણી પ્રેમ પરવશ આપને તે કંઈકો જેર જેવા લાગતા હતા. તેવા જ શબ્દ કરનારા હવે આપને બતાવી દીધા

છે. અરે હુષ્ટ દેવ ! તને ધિક્કાર છે ! વળી હે નાથ ! આપના આ શબ્દો સાંભળી આપની માતા તો ઠઠી રાજી થતા હશે, પરંતુ મને તો તે શબ્દો બાણ જેવા હતા. મને બેદનારા થઈ પડે છે. માટે હે સ્વામી ! આપ વારંવાર તેવા શબ્દો બોલશો નહીં. ” આ પ્રમાણે ગુણાવળી જે કહે છે તે કુકરો બરાબર સમજે છે પરંતુ પોતે પશુબળુ પામેલ હોવાથી તેનો ઉત્તર આપી શકતો નથી.

એક દિવસ કુકરે તે સોનાના પાંજરામાં લઈને ગુણાવળી પોતાના મહેલના ગોખમાં બેઠી. કે જેથી નગરલોક તેની નજરે પડે અને તે નગરલોકની નજરે પડે, તે વખતે નગરલોકમાં થતી વાતચીત સાંભળી કુકરે રાણીની સામું જોયું અને જાનેતા નેત્રોમાંથી અશ્રુની ધારા ચાલી. લોકો વાતો કરે છે કે—“ અરે ભાઈ ! બહુ દિવસથી આપણા રાજા ચંદ્ર કેમ દેખાતા નથી ? તેમના વિના આ આખી નગરી ચંદ્રમા વિનાના આકાશ જેવી વિરૂપ લાગે છે. ” ત્યારે બીજા કોઈ તેની પાસે જઈ તેનાં કાનમાં બોલ્યો કે—“ ભાઈ ! શું તમને ખબર નથી ? કે ચંદ્ર-રાજાને તો તેની માતા વીરમતીએ કુકરો કરી દીધો છે. તેથી આપણા લાગ્યે ક્યાંથી હોય કે આપણે હવે ચંદ્રરાજાને જોઈએ. ” આમ વીરમતીની નિંદા અને ચંદ્રરાજાની સ્તુતિ લોકો છટે ચોક કરવા લાગ્યા. કારણકે ગામને મોઢે કાંઈ ગળાણું બંધાતું નથી. લોકોની આ પ્રમાણેની વાત ચંદ્રરાજાએ સાંભળી તેથી તે દિલગિર થયો. તેવામાં રસ્તે ચાલતા લોકોએ મહેલ તરફ ઉઘે જોયું. એટલે ગુણાવળીના ગોખામાં સોનાનું પાંજરું ને તેમાં કુકરો દેખી જો તેને ચંદ્રરાજા કહી કહીને પ્રણામ કરવા લાગ્યા.

વીરમતીને આ વાતની ખબર પડી એટલે તે દોડતી ત્યાં આવી અને ગુણાવળીને ઠપકો આપતી સતી કહેવા લાગી કે “ જો તારે કુકરાને જીવતો રાખ્યો હોય તો હવે પછી ફરીને તેને લઈને ગોખમાં બેઠીશ નહીં. તને ખબર નથી કે એવી છાની વાત પ્રગટ કરવાથી તેનું ક્ષણ શું નીપજે ? માટે આપણે ગોખ આપણે ચોરી ખાઈએ; તેની બીજાને ખબર પડવામાં માલ નહીં. વળી તારા આ એક ગુન્હો દરગુજર કરું છું ” પણ ફરીને આને લઈને ગોખમાં બેઠી છે તો તારો ગુન્હો હું દરગુજર કરીશ નહીં. પછી જાણ્યું કે મારા જેવી કોઈ ભુંડી નથી. વળી આમ કરવાથી કાંઈ તારો અર્થ સરે એમ નથી. જ્યાં દવાનાળ લાગ્યે છે ત્યાં કાંઈ પાણીના ડોળાળાથી તે એલાવાતા નથી. વળી જો તને એ વહાલો હોય તો એને ઘરેણાગાંડા પહેરાવ, રમાડ, જમાડ, પણ ભૂલેચુક્યે ફરીને તેને લઈ ને ગોખમાં બેઠીશ નહિ, તેને ચંદ્ર કહીને બોલાવીશ નહિ અને લોકોને દેખાવીશ નહિ. ”

આ પ્રમાણે કહી તે વીરમતી ચાલી ગઈ એટલે ગુણાવળીને નિરાંત વળી પડી તે પાંજરું લઈને ત્યાંથી ઉઠી પોતાના મહેલમાં ગઈ અને કુકરા માટે નવ

નવા આભુષણો ઠરાવી તેને પહેરાવવા લાગી, તેને સ્વચ્છ રાખવા લાગી અને અનેક પ્રકારે તેની પ્રતિપાલના કરવા લાગી. આ જગતમાં આશા મોટી વાત છે. આશા ઉપરજ જગતનું મંડાણ છે. આશાવરેજ દુઃખી માણસો જીવે છે. અહીં ગુણાવળી પણ આશાવરેજ દિવસો વ્યતિક્રમાવે છે. તે ધારે છે કે-એક દિવસ એવો આવશે કે જ્યારે પાછા મારા પતિ મનુષ્ય થશે. આમ આશામાં દિવસો કાઢતી અને સાસુથી જીંદગી તે વખત ગાળે છે. સાસુની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તે છે. તે જ્યારે કંઈ છે ત્યારે તેની સાથે આંગા પર ગેસી દેશ વિદેશના કાંતુક જોવા પણ જાય છે. કુર્કટના પાંજરાને પણ સાથે રાખે છે. ત્રણે જણા નવા નવા આશ્ચર્ય નિહાળે છે. ગુણાવળી એક પણ પણ પાંજરું રેદું મુકતી નથી. આ પ્રમાણે તે દિવસો વ્યતિક્રમાવે છે અને પતિના તેમજ પિતાના પર આવેલું કષ્ટ દૂર થવા માટે અનેક પ્રકારના તપ જપ પણ કરે છે.

અહીં આ પ્રકરણ સમાપ્ત થાય છે. કારણકે ચંદ્રરાગ નીકળ્યા પછી પાછળ પ્રેમલાલચ્છીનું શું થયું તે જાણવાની જરૂર છે. આપણે તેને અધવચ્ચ સ્થિતિમાં પડી મુકી છે તો આ ટુંકા પ્રકરણનો સાર હૃદયમાં ધારણ કરીને પછી તેનું નવું પ્રકરણ શરૂ કરીએ.

પ્રકરણ ૧૧માનો સાર.

આ પ્રકરણ નાનું છે પણ તેમાં સહસ્ર ઘણું છે. એક રાજવંશી રાજાએ પશુપણમાં જીવન ગાળવું અને એક રાજાની રાણીએ કુકડાને પતિ સ્વરૂપ માની તેની અવિચ્છિન્ન ભક્તિ કરવી એ અન્ન ધારણ હકીકત છે. જીવ જે જાતિમાં જન્મ ધારણ કરે છે તે જાતિ પ્રમાણે સર્વ આચરણ કરે છે. તે જાતિમાં જવાથીજ તે આચરણો તેને આવડી જાય છે; શીખવવા પડતા નથી. અહીં ચંદ્રરાગ પણ કુકડા થયા એટલે તેને તે જાતિના સર્વ આચરણ આવડે છે. તે કુકડાની પ્રમાણેજ ‘કુકડુ કુ’ બોલે છે. પ્રભાને વહેલા જાગે છે અને જોડવા માટે છે. ગુણાવળી પોતાની શય્યામાં પાસેજ પાંજરું રાખે છે, એટલે તેનો સ્વર સાંભળતાંજ જાગી જાય છે. કાંઈક ખડખડ થાય તો તેની નિદ્રા હટી જાય છે. કારણકે બીલાડી લીંગેરે કેઈ અન્ય પ્રાણી કુકડાને ઉપદ્રવ ન કરે તેનો ભય તેને રહ્યા કરે છે. પ્રાતઃકાળમાં કુકડાને બોલતાં સાંભળી પોતે પતિના સમાગમમાં ભોગવેલા સુખનું અને પ્રાતઃકાળમાં લીધેલી નીંદ્રાનું સ્મરણ થઈ આવે છે. તે ચતુર્કિચિત્ત વચનદ્વારા કહી જતાવે છે; પરંતુ ખરી રીતે તે વાત વચનથી અજાણ્ય છે. એક ચિત્તવાળા પતિપ્રમદાના સુખ વચનદ્વારા વર્ણવી શકતાંજ નથી.

ચંદ્રરાગ કુકડો થયા છતાં, પ્રથમ મનુષ્ય હતા તેથી ગુણાવળીની કહેલી મનુષ્યની ભાષા સર્વ સમાર્થ સમજી શકે છે. માત્ર તે મનુષ્યની ભાષા બોલી શકતા

નથી. એટલે “સુ”જેકું સ્વપ્ના ભયા, સમજ સમજ પરતાય” એ કહેવત પ્રમાણે તે મનમાં ને મનમાં જેદ પામ્યા કરે છે. પરંતુ તેનું નિવારણ તેના હાથમાં નથી. કેમકે દુષ્કર્મના સ્થાયીગથી પરવશ પડેલ છે.

અન્યથા તેને લઈને ગુણાવળી ગોખમાં બેસે છે. તે પ્રસંગમાં લોકોમાં થતી વાત ચંદરાજની પ્રજાપ્રિયતા બતાવે છે. તેની ઉપર પ્રજાની એવી અરુપક્લિત પ્રીતિ છે કે તેના દર્શનનો વિરહ પ્રજા ખમી શકતી નથી. ‘વા વાત લઈ જાય’ એ કહેવતને અનુસરીને રાજમહેલમાં ગુપ્ત રીતે બનેલી હકીકત પણ બહાર પડ્યા વિના રહેતી નથી. તેથી લોકોમાં પણ ખગર પડી જાય છે કે ‘ચંદરાજને તેની અપરમાતા વીરમતીએ કુકરો બતાવી દીધો છે.’ લોકોની તેના પર અપ્રીતિ તો હતીજ તેમાં આવા અકાર્યથી ઉમેરો થાય છે. લોકો તેના પર ઘણાજ અભાવ બતાવે છે. પરંતુ તેઓનું કાંઈ ચાહી શકતું નથી. કારણકે તે અનેક પ્રકારની વિદ્યાવાળી છે એમ જાણવાથી લોકો તેનાથી બહુ ડરે છે. નહીં તો સમુદાયનું બળ તો તેને પણ હેરાન કર્યા વિના રહે નહીં અને પ્રજાનો અભાવ રાજસત્તાને નષ્ટ કરે. પરંતુ વિદ્યાના બળને લઈને તે બધા નિરાશ થાય છે.

લોકો વાતો કરતાં કરતાં ઉંચું જીએ છે. એટલે તેમણે સાંભળેલી વાત કુકરને પ્રત્યક્ષ જાવાથી પુરવાર થાય છે. તે વિચારે છે કે જો ચંદરાજ કુકરો થયેલ ન હોય તો ગુણાવળી બીજા કોઈ કુકરને સોનાના પાંજરામાં નાખી તેનું પાંજરું ગોખામાં લઈને બેસે એ સાંભવેજ નહીં. માટે જરૂર એ ચંદરાજજ છે. એવી ખાત્રી થાય છે. પછી પ્રજાલોક તેને ‘ચંદરાજ ચંદરાજ’ કહીને પ્રણામ કરે છે પક્ષીપણમાં પણ લોકોની પ્રીતિ ઠાંકી રહેતી નથી.

કોઈ સેવક કે ચરપુરૂષદ્વારા વીરમતીના જાણવામાં એ વાત આવે છે એટલે તે એ હકીકત સહન કરી ન શકે એ નિર્વિવાદ હકીકત છે. લોકોમાં પણ પ્રગટપણે વિરુદ્ધતા થાય તે વીરમતી ઇચ્છતી નથી, તેથી પોતાનું કરેલ આ કાર્ય પણ જગજહર ન થાય એમ તો તે પણ ઈચ્છે છે. એટલે વીરમતી એકદમ ગુણાવળી પાસે દોડી આવે છે અને કુકરને લઈને લોકો દેખે તેમ ગોખમાં બેસવા બાબત ધમકાવે છે. સાથે ભય પણ બતાવે છે કે ‘જો આમ ફરીને બેઠી તો કુકરો જીવતો રહેવો મુશ્કેલ છે.’ તેના કોંઈની તો હાજ નથી. માત્ર અચુપ્તના બળથીજ અને ફરીને પાછા મનુષ્ય થઈને સાંસારિક સુખભોગ ભોગવવાનું ભાગ્યમાં લખેલ હોવાથીજ વીરમતી તેના પ્રાણનું વ્યપરોપણ કરી શકતી નથી. વીરમતી કહે છે કે ‘એક પાણીના કોગળાથી કાંઈ દાવાનળ એા લાવાનો નથી.’ પતિને પક્ષીની સ્થિતિમાં જોતાં ગુણાવળીને જે હુદયદાહ થાય છે તે કાંઈ તેને લઈને ગોખમાં બેસવાથી શાંત થાય તેમ નથી એ ખરેખરી વાત છે.

વીરમતી આક્રોશ કરી પાછી બચ છે એટલે ગુણાવળીના જીવમાં જીવ આવે છે. અર્થાત્ તે ક્રોધ પામીને શું કરી નાખશે તે કાંઈ ધારી શકાય તેમ ન હોવાથી ગુણાવળી તેનાથી બહુ ભય પામે છે. વીરમતીના ગયા પછી તે જોખ-માંથી ઉઠે છે અને પોતાના મહેલમાં આવી કુકડાને બંદોબસ્ત થાય તેવાં નવી નવી બતના સુવર્ણના તેમજ રત્નજડીત આભુષણો કરાવે છે તેને પહેરાવે છે. એ રીતે કાંઈક દિલસો મેળવે છે અને હૃદયને ણીજી બાબુ વાળે છે.

આશા ! આશા !! તેં જગતના જીવોને જીવાડ્યા અને તેંજ તેને આશામાં નિરાશ કરી મારી પણ નાખ્યા !! તારી જેવી જગતને રમાડનારી, લંલચાવનારી, જીવાડનારી અને મારી નાખનારી ણીજી કોઈ વસ્તુ નથી. જગતના જીવોની આશા પ્રાપ્તિ કેવલિતજ દુર્ગમીમૂત થાય છે છતાં જગત બંધુ તેને આધીન વર્તી કરે છે; અને કાળ વ્યતીત કરે છે. કેદમાં પડેલા કેદી ‘કાલ’ સુદત પુરી થશે ને છુટી જઈશ’ એમ આશા રાખે છે. વ્યાધિગ્રસ્ત માણસ ‘કાલે વ્યાધિ મટી જશે ને નિરોગી થઈશ’ એમ ધારે છે. નિર્ધન માણસ ‘કાલે દ્રવ્ય મળશે ને દારિદ્ર નાશ પામશે’ એમ આહો છે. એવી રીતે જગતના જીવોમાં જૂદા જૂદા પ્રકારની આશા રાખી જીવનદોરીને લંબાવે છે. વૃદ્ધ માળાપ અને વિધવા સ્ત્રી ‘કાલે પુત્ર મોટો થશે અને રળી લાવશે’ એવી આશામાં પુત્રને ઉછેરે છે. આશા ન હોત તો જગતનું શું થાત? તેની કલ્પના પણ થઈ શકતી નથી. અહીં ગુણાવળી ‘પતિ પાછા મનુષ્ય થશે અને ગુણસોગ ને રાજવિલાસ ભોગવશું’ એવી આશામાં દોહિલા દિવસો વ્યતિક્રમાવે છે. જો એવી આશા ન હોય તો કુકડની પ્રતિપાલના અને રાત્રિ દિવસ તેના જીવની બળવણી કરી શકેજ નહીં.

કેટલોક વખત વીત્યા પછી અન્ય ઉપાય લક્ષમાં ન આવતાં પતિપરનું કષ્ટ અને પોતાની ઉપર આવી પડેલું દુઃખનું વઢળ દૂર થવા માટે ગુણાવળી અનેક પ્રકારની તપસ્યાઓ કરવાનું શરૂ કરે છે. પરમતમાની કૃપાથી અશુભ સંચય ક્ષીણ થશે ત્યારે તે તપાદિકના પ્રભાવથી તેને સુખ સંપત્તિ પ્રાપ્ત થશે આપણે પણ તેની તેવી સુખી સ્થિતિ જોવાની આશા રાખતા રાખતા આગળ પ્રયાણ કરીએ.

ગુણાવળી ને વીરમતીની વાતમાં આપણે પ્રેમલાલચીને તો બીલકુલ ભૂલીજ ગયા છીએ. તે ણીયરી એકલી પડી છે, ચંદર બાંને તરછોડીને ચાલી નીકળ્યા છે, તેને પોકાર કરવા યોગ્ય સ્થાન પણ નથી, ફર હૃદયના હિંસક મંત્રીનું ત્યાં અખંડ સામ્રાજ્ય પ્રવર્તે છે. તેવી સ્થિતિમાં પતિવિરહી પ્રમદાનું શું થયું? તેણે શું કર્યું? બરી હકીકત શી રીતે પ્રસિદ્ધિમાં આવી? આ બધું બાણવાની આપણને જરૂર છે. એકને સંભારી બીજાને વિસારી સુકવું તે શકિત

નથી. આપણે તો ગુણવળી ને પ્રેમલાલચ્છી બાંને સરખા છે. બંને ચંદ્રાવળની સોણીએ છે. એક સદોષ છે-બીજી તો તદ્દન નિદોષ છે. એકે તો સંસારના સુખ-ભોગ દીડેલા છે, બીજી તો તેની ઉમેદવાર છે. ત્યારે હવે આપણે તે તરફ વળીએ અને ચંદ્ર સગવળ નીકળ્યા પછી પાછળ શું થયું તે જોઈએ. તે સાથે પ્રેમલાલચ્છી નિદોષ છતાં સદોષ ન કરે તેની પણ તજવીજ કરીએ.

આ સધુ પ્રકરણનું સહસ્ય અહીં સમાપ્ત થાય છે. હવે આપણે બીજી બાજુ ગમન કરીએ છીએ. વાંચકો હવે પછીના બારમા પ્રકરણમાં પ્રેમલાલચ્છીની સ્થિતિ જાણશે અને તે ઉપરથી સાર ગ્રહણ કરી ત્યાંપણ કર્મ સ્થિતિને જાળવતા માનશે. આટલું કહી હાલ તો વિરમવામાં આવે છે.

પાપસ્થાનક તેરમું. (અભ્યાખ્યાન)

(અરણિક સુનિવર ચાલ્યા ગોચરી-એ દેશી.)

પાપસ્થાનક તેરમું છાંડીએ, અભ્યાખ્યાન હુરંતોણ;

અછતાં આળ જે પરનાં ઉચ્ચરે, દુઃખ પામે તે અનંતોણ.

ધન્ય ધન્ય તે નર જે જિનમતે રમે. ૧

અછતે દોષેરે અભ્યાખ્યાન જે, કરે ન પૂરે ડાણોણ;

તે તે દોષેરે તેને દુઃખ હોયે, એમ ભાખે જિનભાણોણ. ધન્ય ૨

જે બહુ મુખરીરે વળી ગુણ મચ્છરી, અભ્યાખ્યાની હોયણ;

પાતક લાગેરે અણકીધાં સાહી, તે કીધું સવિ ખોયણ. ધન્ય ૩

મિથ્યામતિનીરે દશ સંસાર જિકે, અભ્યાખ્યાનના ભેદોણ;

ગુણ અવગુણોરે જે કરે પાલટો, તે પામે બહુ ખેદોણ. ધન્ય ૪

પરને દોષ ન અછતા દીછએ, પીછએ જો જિનવાણીછ;

ઉપશમ રસશું રે ચિત્તમાં ભીંછએ, કીછએ મુજસ કમાણીછ. ધન્ય ૫

હે ભવ્યજનો ! અભ્યાખ્યાન નામનું તેરમું પાપસ્થાનક અવશ્ય તજવું; કેમકે તેનું પરિણામ બહુજ ખોટું આવે છે. જે છવ અજ્ઞાન અને અવિવેકના જ્ઞેરે પર ઉપર ખોટાં આળ ચડાવે છે, કોઈની જુડી વાત બીજા પાસે પ્રકાશે છે તે પામર પ્રાણી સંસારમાં અનંતા દુઃખ પામે છે એમ સમજી આ હિતોપદેશ હવે ધરી જે પ્રાણી શુદ્ધમતિને ધારણ કરે છે તેમને ખરેખરો ધન્યવાદ થયે છે. ૧.

જે પામર જનો સામામાં દોષ નહિ છતાં તેના ઉપર ખોટાં આળ ઘોઠા-કે છે તેને અમર્ય આળ દેવાથી અન્ય જન્મમાં તેવાં ખોટાં આળ પોતાનીજ

ઉપર આવી પડે છે એમ સર્વજ્ઞ ભગવાન કહે છે. એમ જાણીને તેવી ખૂરી આદત તરત તજી દેવી ઘટે છે. ૨

આવી ખૂરી ટેવ ઘણું ભાગે કેવા ઝુલોમાં હોય છે? તે શાસ્ત્રકાર પોતેજ કહે છે. જે બહુ બકવાદ કરનારા (બહુ મે.લા—ચાવળા) હોય અને ધર્મ-અદે. ખર્ચી ભરેલા હોય તેમનામાં ઉપર બતવેલી કુટેવ વધારે હોય છે. એવી કુટે. વધી કંઈ ક્રીધા કારવ્યા વગર (નાદર) નકામાં તેને બધાં પાપ લાગે છે અને પોતાનું કરેલું સઘળું સુકૃત પૂળ મળે છે—અલેખે થઇ જાય છે. પરંતુ આજ દેવાની ટેવ એટલી બધી ખૂરી છે કે તેથી જીવને ફોગટ ચિકણાં પાપ લાગવાથી બહુ બહુ પીડાવું પડે છે. ૩

બીજા ઉપર નજીવું મોટું કસંક ચઢાવવું તે આજ કહેવાય છે અને જે મહા મોટું કસંક ચઢાવવું તે પ્રાણ કહેવાય છે. એવીજ રીતે જીવને અજીવ કહેવો, અને અજીવને જીવ કહેવો; ધર્મને અધર્મ કહેવો અને અધર્મને ધર્મ કહેવો; એ વિગેરે મિથ્યામતિની દશ સંજા કહી છે તે આ અધ્યાપ્યાનનાજ મેદમાં આવી જાય છે. જે મૂઝ જનો ગુણ-ગુણીને આજાણીને તેને અવગુણ નિર્ગુણની પંક્તિમાં મૂકવા નબળો પ્રયત્ન કરે છે તે પામર પ્રાણીઓ પોતાની ગંભીર ભૂતની ખાતર પાછળથી બહુજ પીડા પામે છે—નેતાં બહુજ કટવાં ફળ તેમનેજ ભોગવવાં પડે છે. 'હસતાં બાંધ્યાં કર્મ', તે રોનાં છૂટે નહિ' એવો અતિષ્ઠ ગતાવ તેમને વધારે બને છે. ૪

આ પ્રકારની સાચે સાચી હકીકત ક્ષીરમાં વિચારીને હે ભવ્યાત્માઓ! તમે ભૂલે ચૂકે પણ કેઈ ઉપર જૂઠાં આજા ચઢાવશો નહિ. કેમકે એવાં અસત્ય આજા અત્ય ઉપર ચઢાવવાથી બીજા જન્મમાં તમારી ઉપરજ એવાં અસત્ય આજા ચઢશે ત્યારે તમને અતિ ઘણું વસમું લાગશે. એમ સમજીને પોતાનીજ મેળે પોતાનું આલુદિત નહિ કરતાં કેવળ સ્વહિતાચરણમાંજ સાવધાન રહેજો. સમતા રસમાં ઝીંકી રહેજો. સદ્ગુણી જનોને નીરખી ક્ષીરમાં સકાય પ્રમુદિત થજો. તેમના સદ્ગુણોની બને તેટલી પ્રશંસા કરીને તમારી જિજ્ઞાસે પવિત્ર કરજો. એથી તમે પોતેજ અધિક સદ્ગુણી થશો. વળી તમને કેઈ નિર્જીણી-દોષવંત પ્રાણી દૃષ્ટિએ પડે તો તેની ઉપર પણ ખેડ નહિ કરશો. તેમના દુર્ગુણ દૂર કરી શકાય એમ જાણાય તો કહણ દૃષ્ટિથી તેમ કરવા શુભ પ્રયત્ન કરજો. એમ કરવાથી સામાનો ઉપગાર થશે અને તમને પણ મહા સુકૃતનો લાભ થશે. આપણાથી બની શકે તેટલો સ્વપર ઉપગાર કરવો—કરીલેવો. એજ આ ક્ષણભંજુર માનવદેહ પામ્યાનું મુખ્ય કર્તવ્ય સમજવાનું છે. જે ભાગ્યવંત જનો ઉક્ત દિત શિક્ષા અનુસારે સ્વપર હિત સમાચરે છે તે સ્વમાનવ ભવને સફળો કરે છે અને જે અજ્ઞાની જીવો

હિત શિખામણનો પણ અનાદર કરી કેવળ સ્વેચ્છાચારીપણે જ આલે છે તે બાપડા આ અમૂલ્ય સામગ્રીને શુભાવી ગેરી પુનઃ તેવી શુભ સામગ્રી કોટિ ચત્તે પણ પામી શકતા નથી. માટે અત્યારે આ માનવ ભવમાંજળની શકે તેટલી સુકૃત કમાણી કરી લેવા પુરતી કેટ કરી લેવી ઠીક છે. જો તમે એમ કરશો તો જ મનિયમાં સુખી થઈ શકશો એમ શ્રીમાન્ કહે છે. ૫

સુ. ક. વિ.

કિંચિત્ વિવેચન—આ સજ્જત બહુ નાની છે પણ તેમાં વિષય બહુ મોટો છે. પ્રાચે નવરા અને પાસરી વાતો કરીને વળતને પૂરો કરનારા માણસો આ પાપસ્થાનકના ભોગ વધારે થઈ પડે છે. તેમજ જેઓ ધર્મ્યાળુ સ્વભાવવાળા હોય છે, તે કોઈની પ્રશંસા થતી હોય તે સહન ન થવાથી લોકોને શક પડે તેવી ભાષા વાપરી આ પાપસ્થાનકના ભોગ ધાય છે. માત્ર તેઓ એવું બોલવાની જ રેવ વાપરે છે કે—“તમે કહ્યું તે તો ઠીક પણ તેની વાત બધી બાધ્યા જેવી છે. વધારે કહેવામાં માલ નથી.” આટલું બોલી જે સ્ત્રી કે પુરૂષની ઉદારતાની કે શીલ સંતોષાદિ ગુણોની પ્રશંસા થતી હોય છે તેમાં ભંગ પાડે છે, શક ઉત્પન્ન કરે છે અને પોતે નિષ્કારણુ આ પાપસ્થાનકના ભોક્તા થાય છે.

આ પાપસ્થાનકને જ્ઞાની મહા દુરંત એટલે જેનો દુઃખે અંત આવે—જેના પરિણામ બહુજ કડવાં ભોગવવાં પડે એવું કહે છે; તેમજ આ પાપસ્થાનક સેવનારા અનંતા દુઃખો પામે એમ કહે છે. આટલા વચન ઉપરથી ખ્યાલ કરવાની જરૂર છે કે જેથી અનંતા દુઃખ પ્રાપ્ત થાય તેવું પાપ શા માટે બાંધવું પડે ?

આ પાપસ્થાનકના સંબંધમાં જ્ઞાની કહે છે કે—જેને અછતા દોષને અંગે કલંક આપવામાં આવે છે તેવું છેવટે તો અસત્ય જણાઈ આવે છે, તે હકીકત સાચી કરતી જ નથી; માત્ર તે મનુષ્યને અપકીર્તિના અથવા દુઃખના ભાજન અમુક વખત સુધી થવું પડે છે. પરંતુ તેવું કલંક આપવાને પરિણામે તેજ જાતિનું કલંક અભ્યાષ્યાની મનુષ્યને અનેક ભવમાં પ્રાપ્ત થાય છે અને એકવાર આવેલા કલંકના બદલામાં અનેક ભવમાં તેવા કલંકથી પ્રાપ્ત થતા દુઃખ તેને ભોગવવાં પડે છે અને અપકીર્તિના ભાજન થવું પડે છે. પ્રથમ બોલાતાં તો સહનમાં બોલાઈ જવાય છે પરંતુ તેના અત્યંત કડવા વિષાક ભવોભવમાં ભોગવવા પડે છે ત્યારે સહન કરવાં પણ મુશ્કેલ થઈ પડે છે. માટે આ પાપથી દૂર રહેવું તેજ ઘટિત છે.

ત્રીજી જાયામાં કત્તી આ પાપસ્થાનકના અધિકારીને એળખાવે છે. જેઓ બહુ વાચાળ હોય છે, દરેક વાતમાં બાધું ભરનારા હોય છે, ‘જીભ મળી છે

તો જે તે પણ ખોલવું એમજ માની બેઠેલા છે તેઓ અને જે પોતે નિર્ગુણી છતાં પારકા ગુણોના મત્સરી-તેને સહન નહીં કરનારા હોય છે તેઓ આ પાપ-સ્થાનકના અધિકારી છે. અર્થાત્ તેઓજ આ પાપસ્થાનક વિશેષે બાંધે છે. પરંતુ તેને વગર કયાં સર્વ જ્ઞાતિનાં પાપ બાંધાય છે. અને પોતે જે કાંઈ થોડું થાણું સુકૃત કર્યું હોય છે તે સઘળું ખોધ નાખે છે. અર્થાત્ પુણ્ય ખુવે છે. અને માથે પારાવાર કણ ઉત્પન્ન કરે છે. આવો એકાંત ખોટનો-નુકશાનીનો ધધો કોણ સમજી કરે?

આ પાપસ્થાનકમાં, મિથ્યાત્વના મૂળ લેદ તરીકે દશ સંજ્ઞા ઠહેલી છે કે જે આગળ અઠારમા પાપસ્થાનકમા ઠહેવામાં આવનાર છે તેનો સર્વજ્ઞ સમાવેશ કરેલો છે. કારણ કે તેમાં એકનું બીજું ઠહેવારૂપ પલટન ભાવજ છે અને આમાં પણ ગુણને અવગુણના રૂપમાં પલટાવી દેવાનીજ વાત છે. તેથી એ દશે સંજ્ઞાનો આ પાપસ્થાનકમાં બરાબર સમાવેશ થઈ શકે છે. તે દશ સંજ્ઞા આ પ્રમાણે છે.

ધર્મને અધર્મ ઠહેવો, અધર્મને ધર્મ ઠહેવો; સન્માર્ગને ઉન્માર્ગ ઠહેવો, ઉન્માર્ગને સન્માર્ગ ઠહેવો; સાધુને અસાધુ ઠહેવો, અસાધુને સાધુ ઠહેવો; જીવને અજીવ ઠહેવો, અજીવને જીવ ઠહેવો; કર્મથી સર્વથા વિમુક્તને અમુક્ત ઠહેવા ને કર્મથી લીસને મુક્ત ઠહેવા. આ દશ પ્રકારની જે વિપરિત પ્રરૂપણા તે દશ સંજ્ઞાના નામથી ઓળખાય છે. એ પ્રમાણે વિપરિત પ્રરૂપણા કરનાર બેરૂબરી રીતે ગુણને અવગુણ તરીકે અને અવગુણને ગુણ તરીકે ઠેકનાર હોવાથી તે આ પાપસ્થાનકને ભજે છે. અને તે પ્રાણી પરિણામે બહુ ખેદ પામે છે, અર્થાત્ અનંત કાળપર્યંત સંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે એમ સર્વજ્ઞ ભગવંત ઠહે છે.

પ્રાંતે છેલ્લી ગાથામાં કહી કહે છે કે-જે તમે જિનવાણીનું પાન કર્યું હોય અર્થાત્ પરમાત્માની વાણી સાંભળી હોય અને તે હૃદયમાં સત્ય લાગી હોય તો ભૂતે ચુક્યે કોઈને અછતું આળ આપશો નહીં અને અંતઃકરણને ઉપશમ રસથી એકરૂપ કરી નાખજો, કે જેથી તમને સુયશની અર્થાત્ પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ થશે. આ ગાથાના છેલ્લા પદમાં ક્ત્તીએ પોતાનું યશોવિજય નામ પણ સૂચવ્યું છે.

આ સઝાયનો ભાગ્યાર્થ વારંવાર મનન કરવા યોગ્ય છે. જો આ પાપસ્થાનકના માઠાં પરિણામ બાણી હૃદયમાં ભય લાગે તો પ્રથમ ઓલવાની ટેવ ઓછી કરી નાખજો. જેમ ઓછું ઓલશો તેમ આ પાપસ્થાનક ઓછું બાંધાશે. એમ કરતાં કરતાં ક્રમે ક્રમે તદ્દન આ પાપથી દૂર થઈ શકશો. તે શિવાય બીજો આ પાપથી દૂર થવાનો પ્રબળ ઉપાય નથી, આજ પરમ ઓપધ છે અને તે પરમાત્માએ પ્રકાશેલું છે તેથી તેનો અદર કરજો.

ઈત્યહમ્

एक उत्तम कारवान्.

જે તમારે સર્વ જાતના યાંત્રિક સંચાઓથી ભરેલું એક બહુ મોટું વિશાળ કારખાનું હોય, તમારા હાથ નીચે સેંકડો મનુષ્યો તે કારખાનામાં કામ કરતા હોય, તમે તે કારખાનાના માલિક હો, તે કારખાનાની કલ્પિતિ કરવાનો સર્વ અધિકાર સંપૂર્ણશે તમારી સત્તામાં હોય; તો તમે તમારા હાથ નીચે કામ કરતા તે કારખાનાના માણસોને તેમની ઇચ્છાનુસાર ગમે તે કામ કરવાની રજા આપશો? તેમનું ધ્યાન પહોંચે તેવી રીતે આખા દિવસમાં જે કાંઈ કરવું હોય તે કરવાની શું તમે તે માણસોને રજા આપશો? તેના સંચાઓને જેમ ગમે તેમ ફરવાની, નેમાંથી તે માણસોની ઇચ્છામાં આવે તેવો માલ બનાવવાની તમે રજા આપશો ખરા? ખરેખર તમે તેવું નહિજ કરો. તમે તે માણસોને તેમની યોગ્યતાનુસાર જુદા જુદા કાર્યો ઉપર નીમશો, જુદાં જુદાં કાર્યો પ્રત્યેકને ભણાવશો, તમે તે ઓની પાસે જુદી જુદી જાતના નવીન નવીન સાબદાથી નમુનાઓ તૈયાર કરાવશો, અને સંચાઓમાંથી તમને જેમાંથી વધારે નફો થાય, કારખાનાની આબરૂ વધે તેવો માલ કઢાવશો. વળી તે મજુરોને શું શું કામો કરવાં? સંચા કેવી રીતે ચલાવવા? તે સંખંધી વારંવાર નવી નવી સૂચનાઓ આપ્યાજ કરશો, અને તમારી તે સૂચનાઓ પ્રમાણે વર્તવામાં આવે છે કે નહિ? સંપૂર્ણશે તેનો અમલ થાય છે કે નહિ? તે બાબત પૂરા ધ્યાનથી-કાળજીથી તપાસ રાખશો, અને જે કોઈ પણ તેમાં ભૂલ કરતું મનુષ્ય પડશે તો તેને યોગ્ય શિક્ષા પણ કરશો. આથી વિરૂદ્ધ વર્તન કરવું, માણસો ઉપર ધ્યાન ન આપવું, તેમને તેમની ઇચ્છાનુસાર વર્તવા દેવા, સંચાઓનો ઉપયોગ ગમે તેમ થવા દેવો વિગેરે વિરોધી કૃત્યો થવા દેવાથી તો ઉલટી કારખાનાની પાલમાલી થશે, અને તમે તેના માલિક હોવા છતાં એક જાતની મૂળાંધજ કરી કહેવાશે. આ બાબતમાં આપણે સર્વ સંમત થશું, પણ સ્પષ્ટ વિચાર કરતાં આપણને જણશે કે આપણે હમેશાં આતાથી વિરૂદ્ધ-કુદરતના ચાલુ નિયમોથી વિરૂદ્ધ વર્તન કર્યો કરીએ છીએ, અને એવી જાતની મૂર્ખતા સ્પષ્ટ દર્શાવીએ છીએ. ખરેખરી નવાઈ તો તેજ છે કે આવી મૂર્ખતા હમેશા અચરતાં છતાં આપણે તે વાતથી અજાત રહીએ છીએ: અને છેવટે આપણું કારખાનું તદ્દન ભાંગી પડવાની સ્થિતિ ઉપર આવે ત્યારેજ ચેતીએ છીએ, પણ પછી તે સ્થિતિ સુધારવી બહુ મુશ્કેલ પડે છે, અને કોઈ કોઈ વખત કારખાનું તદ્દન ભાંગી પડે છે. વાંચનાર બંધુ! આવા એક કારખાનાનો નું પણ માલિક છે. તું તે કારખાનાનો યોગ્ય ઉપયોગ કરે છે કે નહિ તે તારે વિચારવાનું છે. તે કારખાનું કયું? તે વિચારમાં જે તું મગ્ન થયો હો તો

આ સૃષ્ટિમાં મનુષ્યનું મન તે એક મોટું કારખાનું છે. તેની અંદર અનેક જાતના યંત્રો ગોઠવવામાં આવ્યા છે, અને તે સંચાઓનો ઉપયોગ કરવા માટે અનેક જાતની શક્તિઓ અંદર ગોઠવવામાં આવી છે. આ શક્તિને યોગ્ય રસ્તે દેવવા માટે તેના માલેક તરીકેની સત્તા દરેક મનુષ્યને-આત્માને આપવામાં આવી છે. તે કારખાનું યોગ્ય રસ્તે ચલાવવું, કે આડે રસ્તે ઉતરી જઇ તે કારખાનામાં ખોટ ખાવી તે તેના માલેકની સત્તાની વાત છે. તે શક્તિઓનો યોગ્ય ઉપયોગ કરવા માટે તેની આગળ ઉચ્ચતમ વર્તણૂક અને બુદ્ધિ વિગેરેના નમુનાઓ એકઠા કરવામાં આવે છે. તેમાંથી જેવા નમુના યહ્યુ કરી તમે તમારા કારખાનામાં ઉપયોગ કરાવા ઇચ્છો, તેવા નમુનાઓ તમને મળી શકશે, અને તદનુસાર માનસિક સંચાઓ કાર્ય કરશે. માલેક તેના ઉપર પૂર્ણ દેખરેખ રાખે, તે તે શક્તિઓ જેવું જોઈએ તેવું કાર્ય કરી આપવા અવશ્ય સમર્થજ છે. જેમ જેમ તે શક્તિનો વધારે સહુપયોગ કરશે, જેમ જેમ તે શક્તિઓને સુમાર્ગે દેવશે, તેમ તેમ તે શક્તિઓ વધારે ચળકશે, વધારે ઉપયોગી નીવડશે, અને વધારે લાભપ્રદ થઇ પડશે. પણ તમે તે કારખાનું કેવી રીતે ચલાવો છો, અને ત્યાંના નવા નવા માણસો (વિચારો) સાથે કેવી રીતે કામ લેવા ધારણ કરો છો તે ઉપર તેની વૃદ્ધિનો-તમારી વૃદ્ધિનો આધાર રહેશે. તમે તેને જો નેમની ઇચ્છામાં આવે તેમ વર્તવા દેશો, તે શક્તિઓને જેમ દોડવા ઇચ્છા થાય તેમ દોડવા દેશો તો તમારું કારખાનું વિજયી નહિજ નીવડે. તેને માટે સફ-વિચારોરૂપી ઉત્તમોત્તમ નમુનાઓ જો તમે તેની પાસે મુકશો અને સુવિચારોનો યોગ તેમને કરાવશો તો જેવા વિચારો તમે નમુનારૂપે મુકશો તેવાંજ કાર્યો-તેવોજ માલ તમારા માનસિક કારખાનામાંથી નીકળશે, અને તે તમને ઉપયોગી નીવડશે, લોકોને પણ તમારો તે સુકાર્યોરૂપી માલ જો વધારે ઉત્તમ લાગશે, તો તેની ખરીદી વિશેષ વિશેષ નીકળવાથી પ્રાંતે તે તમને અવશ્ય બહુ ઉત્તમ ફળ-દાયી નીવડશે, તમને લાભ થશે, લોકોને સારો માલ મળશે, અને ઉભયને લાભ થશે સુવિચારોરૂપી ઉત્તમ નમુના માનસિક કારખાનાના સંચાઓ માટે વાપ-રવાથી આવો ઉત્તમ લાભ સર્વને મળતો હોવાથી અવશ્ય તમારા કારખાના માટે તેવાજ નમુનાઓ તમે લેશો, અને તેવોજ ઉત્તમ માલ કઢાવવા તમે પ્રયત્ન લેવશો, જેથી અવશ્ય તમે વિજયી નીવડશો.

જગતના મનુષ્યોમાં ઘણું અંશે સ્વાર્થ વિશેષ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. ઘણા મનુષ્યોની પ્રવૃત્તિ તો સ્વાર્થમય જ હોય છે. પોતાનો સ્વાર્થ સરતો હોય તો અન્યને નુકશાન થતું હોય તેનો ખ્યાલ પણ લાવતા નથી. પણ જ્યારે પોતાના સ્વાર્થ સરવા સાથે અન્યને પણ તેનાથી ફાયદા થતો હોય, ત્યારે તો દરેક બ્ય-

૨૫૨

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જિજ્ઞાસુ તેવું કાર્ય સત્વરજ તૈયાર થઈ જાય છે. તેમ સુવિચારોદ્ગ્રી પી ઉત્તમ નમુનાઓ તમારો સિક કારખાનામાં ઉપયોગમાં લેવા માંડશે તો તેનાથી ઉપર સૂચનથી વડો લાભ થવા સંભવ છે. તમને તે નમુના પ્રમાણે સારો માલ ની બહુ લાભ થશે, તમારા કારખાનાની ખાતી વધશે, અને અન્ય લોકોને ઉત્તમ માલ મળવાથી તેમને પણ બહુ લાભ થશે. સફ વિચારો સેવવાથી ઉત્તમ લાભ મળે છે માટે દરેક બંધુએ પોતાના માનસિક કારખાનામાં તેવા ઉત્તમ નમુનાઓ પસંદ કરવાનું કદી પણ ચુકવું નહિ.

આથી ઉપરાંત તમે દુષ્ટ વિચારો સેવશો, તેવા હલકા નમુના તમે તમારા કારખાના માટે મંજૂર કરશો, તો જેવા નમુના તેઓજ માલ નીકળશે, તમારા કારખાનાની પાવમાલક થશે, તમે મોટી ખોટમાં આવી પડશો, તમારો માલ વેચાતો છેવટે ઘણું ઘટે, અને એક પણ ખરી કસોટીમાંથી તમે પસાર થઈ શકશો નહિ. આથી જો તમે માલ કઢાવનાર માલેક ખરેખર મૂર્ખજ ગણુશો, તેની મૂર્ખાઈનું પરિણામ તેને પ્રાંતે સહન કરવુંજ પડશે, અને તેનું કારખાનું છેવટે નાશપ્રાય થઈ જશે.

તમે તમારા માનસિક કારખાનાઓ માટે પ્રથમથીજ ઉત્તમ નમુનાઓ તૈયાર કરી રાખો. એટલે તેનું યાંત્રિક બળ પણ તે નમુનાઓ પ્રમાણેજ કામ કરવા માંડશે, અને તમે વધારે ને વધારે ફતેહમંદ નીવડશો. જો તમે તે શક્તિઓ માટે એવા સુ નમુનાઓ શોધી નહિ રાખો, સુવિચારોનું આસેવન કરતાં નહિ શીઓ, તે તેમાં તમારે પસ્તાવુંજ પડશે, અને જેવા માલની અપેક્ષા રાખતા હશે તે માલ તમને ણીકડક મળશેજ નહિ. આપણામાં એક સામાન્ય કહેવત છે કે “અકલનાં અકલની જરૂર નથી” તે આપણા માનસિક કારખાના માટે સુ વિચારવા જેવી છે. જેવી જાતની નકલ તમે તેની પાસે ધરશો, જે શ્રી તમે વિચરશો, જેવી સોળત તમે કરશો, તે જાતની નકલ તમારી શક્તિઓમાં જરૂર કરશે, તેમાં અકલની-તર્કની જરૂર રહેશે નહિ. માટે જેવી સ્થિતિ તમારે સ્થપ કરવી હોય તેવા વિચારો સેવજો. માનસિક કારખાના આગળ તો જેવા નમુના-આદર્શ મુકવામાં આવશે તદ્દનુસાર તેનું છાપાખાનું તરતજ તે પ્રમાણે તૈયાર કરશે, અને તેવીજ જાતનો (quality) માલ નીકળશે. પછીજ નમુના ફેરવવા બહુ મુશ્કેલ પડશે, અને જેવી રીતે કારખાનામાં બને છે તેમ પણ નાહક ખર્ચમાં-માનસિક શક્તિના વ્યયમાં ઉતરી પડશે. આ બંધુઓ દરેક, વિચાર કરી જોતાં સત્વરજ સુવિચારોદ્ગ્રી નમુનાઓ માટે તમારું નાનું કારખાનું હાથેથી ઉદ્દેશશે.

વળી તમારા વિચારો જેમ વધારે મૃદુ, જેમ વધારે માયાળુ હશે, તેમ તમને તમારા કારખાનાના વિજય માટે વિશેષ વિશેષ નિશ્ચિંતતા થશે. તે જાણતમાં એક લેખક કહે છે કે—“આપણા વિચારો મૃદુ અને માયાળુ છે કે ક્રમ ? એ જોતાં જવું” તે પણ સાચી અગત્યની જાણત છે. આપણા વિચારો હમેશાં મૃદુતાથી ભરપૂર હોવા જોઈએ, કારણકે જ્યારે બીજાની ભૂલને લઈને તેને માટે આપણે ખરાબ વિચાર કરીએ, ત્યારે તે વિચારો તેને બહુ નુકશાન કરે છે, તેમજ તેના તેવા દોષો આપણને પણ બહુ નુકશાન કરે છે.” માટેજ આપણે અત્યની ભૂલો-દોષો-વિગેરે તરફ જરાપણ દષ્ટિ કરવાની જરૂર નથી. તેવા વિચારોના નમુના આપણા કારખાનાને નુકશાનકર્તા હોવાથી સર્વદા વર્જ્ય-જ છે. તે વિચારો આપણને તેમજ તેને જાનને નુકશાનકર્તા હોવાથી સદા-તરૂર રાખવા જેવાજ છે. માનસિક કારખાના માટે તો સૃષ્ટિમાં માલુમ પડતા સુંદરમાં સુંદર જનાયો, સુંદર પ્રતિભાઓ, સુંદર આદર્શો, સુંદર વિચારો, સુંદર કલ્પનાઓ, સુંદર ચારિત્રોના નમુનાઓજ પસંદ કરો. તેવી સર્વોત્તમ વસ્તુઓની પસંદગીથી તમારું કારખાનું અવશ્ય વિજયી નીવડશે.

ઘણી વખત કાંઈપણ કલ્પનાશક્તિનો ઉપયોગ કર્યો સિવાય જે કાંઈ વિચારો આપણે સાંભળીએ, જે જનાયો દેખીએ, જે વર્તન અનુભવીએ, તેને અજ્ઞાનતાથી આપણા માનસિક કારખાનામાં આપણે દાખલ કરી દઈએ છીએ. નિંદા-કલેશ- ઈર્ષ્યા વિગેરે આપણાં કારખાના માટે ચાલુ નમુનારૂપે આપણે ગ્રહણ કરીએ છીએ, અને તેવીજ પસંદગીને ઉત્તમ માની લઈ તદનુસાર માલ પણ જનાવવા માંડીએ છીએ-તેવું વર્તન કરીએ છીએ. પછી દુષ્ટ નમુનાનું પરિણામ ખરાબ આવે ત્યારે વિમાસવા બેસીએ છીએ; પરંતુ તેમ નહિ કરતાં પ્રથમથીજ વિચારીને નમુના પસંદ કરવા તે ખાસ જરૂરનું છે.

વાંચનાર બંધુ ! માનસિક કારખાના માટે યોગ્ય નમુનાઓ પસંદ કરવાની મારી આ સલાહ માનવી કે નહિ તે તારી મરજી ઉપર છે. જે જીવનની મધુ-રતાનું આસ્વાદન કરવાનો વિચાર થતો હોય, શાંત-સુખી-ઉચ્ચ જીવન ગાળવાનો-પ્રાપ્ત કરવાનો વિચાર થતો હોય, મનને સુમાર્ગે પ્રેરવાથી થતો આનંદ અનુભવવાની આકાંક્ષા થતી હોય, તો ઉપરના વિચારોના વાંચન પછી તને પ્રાપ્ત થયેલા કારખાના માટે સુંદર વિચારો સેવજો, સુચારિત્રોનું શ્રવણ કરી તદનુસાર વર્તવા પ્રયત્ન કરજો, સફળવર્તનવડે તારું શરીર શોભાવજો, એક આરમાના માનસિક કારખાનાની ઉન્નતિ પણ અનેક માનસિક કારખાનાઓને ઉન્નત કરી શકે છે અને તેના નમુના ઘણે ડેકાણે આદરણીય બને છે, એમ

૨૫૪

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

સમગ્ર તેણે ઉક્ત છવન પ્રાપ્ત કરતા તું અહર્નિશ વિચાર રાખજે અને તેને માટે પ્રયત્ન સેવજે, જેથી તે ઉચ્ચ વિચારોના પરિણામે તારા માનસિક કારખાનાનો અવશ્ય વિજયજ થશે અને તને તેના સુમધુર ફળ આપવાનો અને તારા શુદ્ધ વાતાવરણથી તારા પરિચિત-અપરિચિત સ્વજન વર્ગને પણ તે ફળોની સુંદર મીઠાશ આસ્વાદવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થશે.'

કાપડીયા નેમચંદ ગીરધરલાલ.

ઇટાલીના જૈનધર્મના પુસ્તકોના અભ્યાસી પ્રોફેસર સ્વાલીનો જૈનો પ્રત્યેનો પત્ર અને જૈનોની ફરજ.

ઇટાલીથી જૈન ગ્રંથોના અભ્યાસી પ્રોફેસર એલ. સ્વાલીનો પત્ર અમદાવાદના એક જૈનગ્રંથસ્થ ઉપર આવેલો છે, તે જૈન પુસ્તક પ્રકાશ કરનારા ખાતાં, સભાઓ તથા ખાનગી ગ્રંથસ્થોને ખોતાના પુસ્તકોની યુરોપ તથા અમેરિકામાં વિના મૂલ્યે બહેરાત થાય તથા આવા ખાતાની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ તથા ઉદ્યતું જૈન ગ્રંથોના અભ્યાસી યુરોપના વિદ્વાનોને ભાન થાય તથા ખબર પડે અને તેથી જૈન શાસ્ત્રનો અભ્યાસ ત્યાં વધારે થાય એવા હેતુવાળો હોવાથી તે પત્ર પ્રગટ કરીને તેવાં ખાતાં, સભાઓ તથા ખાનગી ગ્રંથસ્થો તથા મુનિ મહારાજાઓનું તે તરફ અને લક્ષ યેચીએ છીએ અને તે પત્રના ઉપયોગી ભાગને સુજરાતી ઉતારો આ નીચે આપીએ છીએ.

“ પેલીઆ. તા. ૧૨ મી અગસ્ટ સને ૧૯૧૩.

“ સાહેબ !

જૈન એસોસીએશનો તથા તેઓ તરફથી પ્રગટ થયેલા પુસ્તકો સંબંધી એક વિગતવાર હેવાલ પ્રગટ કરવાનો મારો વિચાર મેં તમને ડેટલાઈ વરસ ઉપર પત્રદ્વારા દર્શાવ્યો હતો. તેમ કરવામાં મારા જે હેતુ હતા. એક આવા તમામ ખાતાના બંધારણ, હેતુ તથા તેઓએ કરેલા કામોનો સ્પષ્ટ અને સંપૂર્ણ હેવાલ આપવાનો અને બીજો તેઓએ પ્રગટ કરેલા તમામ ગ્રંથોની

1. Efficiency તામક પત્ર ઉપરથી અવગતરણ

છટાલાના જતા પ્રત્યના પત્ર અત્ર જનાતા ફરજત

૨૨૨

લંબાણથી હકીકત આપવાનો હતો. પહેલા હેતુ માટે આવા ખાતાં તથા અહરથો સંબંધી જોઈતી તમામ હકીકત મને મળી શકતી નથી તેમ મને કોઈ પૂરી પાડતા નથી. બીજા હેતુ માટે મને જોઈતા પુસ્તકો મળેલા નથી. મને જનધર્મ પ્રસારક સભા તરફથી છાપેલા બુદ્ધ પુસ્તકો, રાયચંદ્ર જૈન શાસ્ત્રમાળાના પહેલા ત્રણ અંક અને યશોવિજયજી જૈનગ્રંથમાળાનો પહેલો અંક આટલાજ પુસ્તકો અને તે પણ તમારીજ તરફથી મળેલા છે. પણ આટલું સાધન મેં પ્રસિદ્ધ કરવા ધારેલો પદ્ધતિસરનો તથા સંપૂર્ણ વિગતવાળો રીપોર્ટ પ્રસિદ્ધ કરવાને પૂરતું નહોતું તેથી ગયા વરસના જાન્યુઆરી મહિનામાં ફક્ત યશોવિજયજી જૈનગ્રંથમાળા માટેની સવિસ્તર હકીકત લખવા મેં નક્કી કર્યું; તેટલામાં તેના પ્રસિદ્ધકર્તા તરફથી એકદમ ચોવીશમા અંક પછીના અંકો મને મળતા બંધ થયા તેથી એટલી એક ખાતાની હકીકત પણ મારાથી પ્રગટ થઈ શકે તેમ રહ્યું નથી.

જનધર્મના પુસ્તકો સંબંધી જે જાતની હકીકત હું લખવા માશું છું તે તમારી સમજમાં આવે તે માટે જંગાળ એશીયાટીક સોસાયટી તરફથી પ્રગટ થયેલા તમામ પુસ્તકોની સવિસ્તર હકીકતવાળું એક પુસ્તક મોકલું છું તે ઉપરથી તમે જોશો કે તે ઘણા ગ્રંથોની હકીકતના ભંડાર છે. તેટલા માટે જેમ મારી ખાત્રી છે તેમ તમને લાગે કે યુરોપના વિદ્વાનોમાં જૈન પુસ્તકોનો પ્રસાર કરવો અને તે પુસ્તકો તેઓની જાણમાં લાવવા તે જૈનો માટે લાભકારક છે, તો આજ સુધી પ્રસિદ્ધ થયેલા જૈનગ્રંથો મને મોકલવાનું સાધન તમે શોધી કહાડશો. મારી જાણ પ્રમાણે મારે યશોવિજય જૈનગ્રંથમાળાના ૨૫ થી ૫૫ની આંકો, હીરાલાલ હંસરાજના અધિપતિપણા નીચે જામનગરમાં પ્રસિદ્ધ થયેલા તમામ ગ્રંથો, દેવચંદ લાલભાઈ તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા ગ્રંથો, જૈનો તથા જૈન-સભાઓ તરફથી ભાવનગર, કાશી, પાલીતાણા વિગેરે જગ્યાએ પ્રસિદ્ધ થયેલા ગ્રંથો જોઈએ. શ્વેતાંબર અને દ્વિગંબર જૈનો તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા ગ્રંથો પૈકી ઘણા ગ્રંથોવિષે યુરોપમાં કોઈ જાણતું નથી. કારણ કે આવા ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થયાની હકીકત કોઈ જાણતું નથી અને હિંદુસ્થાનના જૈનો આવા ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થયાની હકીકતને યુરોપમાં જાહેરાત આપતા નથી. આ હકીકત જૈનો માટે તથા યુરોપના વિદ્વાનો માટે ખેદકારક છે. હાખલા તરીકે મેં જ્યારે “ હિંદુસ્થાનની રીવોસાઈરી (તત્ત્વજ્ઞાન) ના અભ્યાસ માટેની સૂચનાઓ ” (જેમાં જૈનતત્ત્વજ્ઞાન સંબંધી પણ ઉલ્લેખ છે) નામનું ઇટાલીઅન ભાષામાં થોડા વખત પહેલાં પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કર્યું ત્યારે જો જૈનતત્ત્વજ્ઞાનના જે પુસ્તકો અપ્રસિદ્ધ છે એમ હું જાણતો હતો, પણ જે પુસ્તકો કાશી અથવા મુંબઈમાં જૈનો તરફથી પ્રસિદ્ધ

થયા છે એમ મને પાછળથી માલમ પડ્યું તે પુસ્તકો જો મારી પાસે હોત તો ઉપરના મારા પુસ્તકમાં જૈનતત્ત્વજ્ઞાનનો વિષય લખવામાં મને ઘણી મદદ મળત. આ પ્રમાણે શાંતિરક્ષિત અને રમણશીલ અથો મારે બન્યું પાણુ તે અથો પોતે હિંદુસ્થાનમાં જોયાની તથા તે અથો કાશીમાં વિજયધર્મસૂરિ તંત્રથી પોતાને ભેટ મળ્યાની હકીકત મારા મિત્ર પ્રોફેસર શરણટ કેઈએ પાછળથી મને લખેલી. એક માણસ ફક્ત એક પુસ્તક જોવાને મારેજ હિંદુસ્થાન જાય તેવી આશા રાખવી ફાકટ છે અને તેવું બની શકે નહીં; અને તેવા પુસ્તકો સંબંધી યુરોપમાં બહાર કરવામાં ન આવે તો એમજ મનાય કે તેવા પુસ્તકો હયાતીમાંજ નથી.

મારો વિચાર યુરોપના ઘણા વિદ્વાનોની બાબતમાં લાવવાને મારે જોનાના સંસ્કૃત, પ્રાકૃત તથા કેટલેક અંશે ગુજરાતી પુસ્તકોની વિગતવાર ટીકા તથા સૂચનાઓ સહીત સવિસ્તર હકીકત કટકે કટકે બહાર પાડવાનો છે. (ગુજરાતી અથો મુખ્યત્વે ઠરીને વ્યાકરણ તથા કોષના જોઈએ. દાખલા તરીકે કારભારીનો ગુજરાતી ઈંગ્લેશ કોષ જેવું નામજ હું ફક્ત બાણું છું.)

આ મારા રીપોર્ટ પ્રસિદ્ધ કરવાની મેં “લે મુશીગન” નામના એલજી અને માસિક પત્રના અધિપતિ સાથે ગોઠવણ કરી છે અને તે અધિપતિએ ઘણી ખુશીથી તેમ કરવા સ્વીકાર્યું છે.

(સહી) પ્રોફેસર એલ. સ્વામી.

ઉપરના પ્રોફેસર સ્વામીના પત્રથી માલમ પડશે કે જૈનધર્મના પુસ્તકોનો યુરોપમાં ફેલાવો કરવાની જરૂર છે અને તે તેમના પ્રયાસથી વિના ખર્ચ થઈ શકે તેમ છે. તેથી દરેક સમા, ગ્રહસ્થ તથા ધર્મોદ્ધારના વહીવટદાર સાહેબોને વિનંતિ કરીએ છીએ કે તેઓએ પોતે પ્રસિદ્ધ કરેલા સંસ્કૃત પ્રાકૃત તથા ગુજરાતી અથોની એકેકી નકલ પ્રોફેસર સ્વામીને ભેટ તરીકે મોકલવી. આમ કરવામાં સ્વાર્થ તથા પરમાર્થ બંને છે. વાંચનારની બાબત મારે જણાવવાની રજા લઈએ છીએ કે પ્રોફેસર સ્વામી સંસ્કૃત, પ્રાકૃત તથા ગુજરાતી ત્રણે ભાષાઓ બાણું છે. તેઓ તવંગર નથી કે આ તમામ પુસ્તકો તેઓ ખરીદી શકે મારેજ અમે ભેટ મોકલવાની સૂચના કરીએ છીએ. તેઓ હાલમાં પ્રાકૃત સંસ્કૃત કોષ લખે છે અને તેમાં તેઓ જૈન આગમોમાં આવતા તમામ પ્રાકૃત શબ્દોના સંસ્કૃત તથા ઈંગ્લેશ પર્યાય આપવાના છે. તેઓએ ઘણા સંસ્કૃત અથો બહાર પાડ્યા છે. અમદાવાદના એક જૈન ગ્રહસ્થ તેઓ પાસે આગમો મૂળ તૈયાર કરાવી એક પછી એક પ્રસિદ્ધિમાં લાવવા ઈચ્છે છે. જૈન ધર્મ ઉપર કંટાળીગત,

આબુજીના દેરાસરના બુટ પહેરીને ન જવા સંબંધી સરકારનો ઠરાવ

કેટલે તથા જર્મન ભાષામાં તેઓએ ઘણું લખ્યું છે. આવા એક વિદ્વાનને પુસ્તકો ભેટ આપવા તે બહુ મોટી વાત નથી. તેઓનું શિરનામું નીચે મુજબ છે.

Professor Doctor L. Suali,

PAVIA (ITALY)

Piazza Castello 14.

પ્રોફેસર ડોક્ટર એલ. સ્વાલી,

પેવીઆ (ઇટાલી)

પીઆઝા કાસ્ટેલો ૧૪.

ઉપરના શિરનામે દરેક પુસ્તક પ્રસિદ્ધીઆતું તથા પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કરનાર ગ્રંથો પોતાના ખાતાની ઉત્પત્તિ સ્થિતિની હકીકત, પોતે પ્રસિદ્ધ કરેલા ગ્રંથોની હકીકતનું પત્રક તથા સંસ્કૃત, માગધી તથા ગુજરાતી દરેક ગ્રંથની એકેકી નકલ ભેટ તરીકે એક પત્ર સાથે મોકલવા તરફી લેશે અને તેમ કર્યા બદલની અમોને બબર આપશે એવી આશા રાખીએ છીએ.

આબુજીના દેરાસરમાં બુટ પહેરીને ન જવા સંબંધી

સરકારનો ઠરાવ.

(True Copy)

OFFICE OF THE MAGISTRATE OF ABU.

NO. 2591 G. OF 1913.

From

CAPTAIN W. G. NEALE I. A.,

MAGISTRATE OF ABU.

To

The General Secretaries,

Shri Jain Svetambar Conference

Pydhonie. BOMBAY.

Dated Mount Abu. the 10th October, 1913.

DEAR SIR.

Please refer to the correspondence ending with my No. 2237. dated the 1st September, 1913. regarding of boots and shoes by visitors to the Dilwara Temples Mount Abu

I am now to inform you that the Government of India are of opinion that visitors to the temples should remove their

૨૫૮

જનવંશ પ્રકાશ.

leather boots or shoes on entering as desired by the temple authorities, who should now be instructed in that sense and directed to provide for visitors a sufficient number of felt or canvas shoes to meet with ordinary requirements.

This concession now granted by the Government of India applies solely to Dilwara Temples and in no way affects the usage regarding footwear prevalent in Jain or Hindu Temples in other parts of India.

Yours faithfully,

(Sd.) W. G. Neale Captain I. A.

Magistrate of ABU.

આપુના માહુસ્ટ્રેટની ઓફીસ. ૧૯૧૩ ના નં. ૨૫૯૧ જી.
કેપ્ટન. ડબલ્યુ. જી. નીલ. I. A. આપુના માહુસ્ટ્રેટ તરફથી.

માઉન્ટ આબુ, તા. ૧૦ ઓક્ટોબર ૧૯૧૩.

શ્રી જૈન સ્વેતાંબર કોન્ફરન્સના જનરલ સેક્રેટરીઓ.

પાયધુની, મુંબઈ.

વહાલા સાહેબ.

માઉન્ટ આબુ ઉપરના દેલવાડાના દહેરાની મુલાકાત લેનારાઓએ ખુટ અગર જોડા પહેરવા સંબંધીના તા. ૧ સપ્ટેમ્બર. ૧૯૧૩ ના નં. ૨૨૩૭ ના મારા પત્ર વ્યવહાર સાથે આ પત્રને સંબંધ છે.

મારે તમને જણાવવાનું છે કે ઈન્ડીઆ ગવર્નમેન્ટ તેવા મતની છે કે જેવી રીતે દહેરાના સત્તાવાળાઓની ઈચ્છા છે તદનુસાર દહેરામાં પેસતી વખતે ત્યાંની મુલાકાત લેનારાઓએ તેમના ચામડાના ખુટ અગર જોડા બહાર ઉતારવા, અને દહેરાના માલિકોએ જોઈતી જરૂરીયાત પૂરી પડે તેટલી સંખ્યામાં કેનવાસના મેજા તૈયાર રાખવા. તેવી અમે તેમને સૂચના કરીએ છીએ.

ગવર્નમેન્ટ ઓફ ઈન્ડીયાનો આ ઠરાવ ફક્ત દેલવાડાના દહેરા માટેનો છે, અને હિંદુસ્તાનના બીજા કોઈ પણ ભાગમાંના જૈન અગર અન્ય હિંદુ દહેરાઓ માટેના પ્રચલિત જોડા પહેરવાના રીવાજને કોઈ જાતની અસર કરનાર નથી.

તમારો વિશ્વાસુ.

(સહી) ડબલ્યુ. જી. નીલ. કેપ્ટન આઈ. એ.

આપુના માહુસ્ટ્રેટ.

નવીન સમાચાર.

જુનાગઢમાં નીકળેલા પ્રતિમાજી.

અયા આસો શુદ્ધિ ૭ મે, જુનાગઢ સ્ટેટની હોસ્પીટલનું જીનું મકાન પાકી નાખી નવું મકાન બાંધવાની શરૂઆતમાં એક બાબતનો પાથો ખોદતાં શ્રી નેમિનાથજીના સુમારે અઢી ફુટ ઉંચા બિંબ નીકળ્યા છે. સ્ટેટ તરફથી આવક વર્ગને સોંપવામાં આવ્યા છે. અને તે ત્યાંથી લવીન શહેરની અંદરના મોટા ચંચળ રંગમંડપમાં પ્રાહુણ દાખલ પધરાવવામાં આવેલા છે.

આવા બિંબ અણુધારી જગ્યાએથી નીકળે છે તેનું અને કેટલીક વખત જે જમીન વારંવાર જોવામાં આવી હોય ને દેખાયેલ ન હોય છતાં ત્યાંથી સહજ જમીન ખોદતાં નીકળે છે તેનું મૂળ કારણ એ છે કે-અગાઉના વખતમાં કાળના ફેરફારથી, ગામ કે શહેર વસ્તી વિનાના થઈ જવાથી, દેરાસર વિગેરે પડીને જમીનદોસ્ત થઈ જવાથી, જમીનમાં થતા ફેરફારથી, મુસલમાની રાજ્ય વિગેરેના જુલમને લઈને સંખ્યાબંધ પ્રતિમાએને ભૂમિમાં ભંડરી દીધેલ હોવાથી એવી સંખ્યાબંધ પ્રતિમાઓ જમીનમાં ના રહેલી છે. હવે કેટલું જગ્યાએ જમીન ધેવાઈ જવાથી, કેટલું જગ્યાએ જમીન ઉંચી આવી જવાથી અથવા કેટલું બિંબના અધિષ્ઠાયક દેવની ઇચ્છા તે બિંબને બહાર કાઢીને સ્થાપિત કરવાની પવાથી એવા બિંબ ઉંચા આવે છે અને કેટલાક સ્વપ્ન આપીને અથવા કેટલાક અકસ્માત બહાર નીકળી આવે છે. આવા બિંબો ઘણું કરીને અખંડિત નીકળે છે. જે મોટી સંખ્યામાં નીકળે છે તે વખતે તેમાં કેટલાક ખંડિત પણ હોય છે. આ પ્રમાણેની સ્થિતિ છે તેથી આવા મોટા બિંબ અકસ્માત નીકળી આવે ચારે ઘણે ભાગે અવશ્ય તે જાગૃત અધિષ્ઠાયકવાળા છે એમ સમજવું અને તેની લકિત પૂજા વિગેરે સવિશેષે કરવી ને જ તેને યોગ્ય સ્થાનકે પધરાવવા આ બાબત ખાસ ધ્યાનમાં રહેવા માટે પ્રસંગોપાત સૂચના આપી છે.

મનુષ્ય ભવની દુર્લભતાના દશ દૃષ્ટાંત

આ બુક હાલમાં અમારી તરફથી છપાઈને બહાર પડી છે. બુક નાની છે પણ ખાસ વાંચવા લાયક છે. દૃષ્ટાંત રસીક છે. તે ઉપરથી મનુષ્યભવની દુર્લભતા સમજવા ઉપરાંત બીજો સાર પણ ઘણી જાતનો ગ્રહણ કરી શકાય તેમ છે. જેવો બહુ જુગ છે. માત્ર એક આનોજ રાણેસો છે. પ્રભાવના કરવા લાયક જેને આપણે તેને લક્ષ કરશે. એ નકસો લેશે તેને યોગ્ય આનાથી આપણે માનવે.

અમારું પુસ્તકપ્રસિદ્ધિ ખાતું.

(ઘેરા વખતમાં બહાર પડશે)

- ૧ શ્રી શાંતસુધારસ. ટીકા સહિત.
- ૨ કુવલયમાળા ભાષાંતર. (અત્યંત રસીક ને ઉપદેશક કથા.)
(છપાય છે)
- ૩ શ્રી પદમચરિત્રમ (માગધી ગાથાબંધ) રામચરિત્ર.
- ૪ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર. સંસ્કૃત ગદ્યબંધ.
- ૫ શ્રી આનંદધનજીના ૫૦ પદો. વિવેચન સહિત.
- ૬ પ્રકરણોના સ્તવનોનો સંગ્રહ. (બીજી આવૃત્તિ)
- ૭ જ્ઞાનપંચમીને લગતી તમામ ગાળનોનો સંગ્રહ. (જ્ઞાનના આઠ આચાર કથા સાથે, જે અષ્ટક, પંચજ્ઞાનની પૂજા, બીજી પૂજાઓ, ચૈત્યવંદન, મોટું સ્તવન, સ્તુતિ, સંગ્રામ, જ્ઞાનપંચમના દેવ અર્થ સહિત વિગેરે)
(તૈયાર છે તે હવે પછી છપાશે)
- ૮ અધ્યાત્મસાર ગ્રંથ ટીકા સહીત.
- ૯ " ભાષાંતર સહીત.
- ૧૦ ઉપદેશપ્રાસાદ મૂળ રચેલ ૬.
- ૧૧ સૂક્ષ્માર્થ વિચારસારોદ્ધાર સાદ્વંશીતક. (શ્રીજિન વદલભચરિત્ર કૃત) શ્રી ધનેશ્વરાચાર્ય કૃત ટીકા સહીત. (કર્મને લગતો પ્રાચીન ગ્રંથ)
(તૈયાર થાય છે)
- ૧૨ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય ચરિત્ર.
- ૧૩ શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વનું ભાષાંતર.
- ૧૪ શ્રી ઉપગિતિ ભવપ્રપંચા કથાનું ભાષાંતર.
- ૧૫ શ્રી ઉપદેશમાળા મૂળ તથા યોગશાસ્ત્ર મૂળ (ખાસ કરી કરવા માટે)
(ઝવેરી માણિક્યવંદ જેનશી વીરમગામવાળા તરફથી.).

આ ગ્રંથો પૈકી નંબર ૩ ને ૧૧ વાળા ગ્રંથો માટે સહાયકની અપેક્ષા છે. જે ગૃહસ્થોને પોતાના દ્રવ્યનો જ્ઞાનવૃદ્ધિના કાર્યમાં સહુપયોગ કરવો હોય તેમજ અમને લખતા તમ્હી લેવી. પત્રવ્યવહારથી તેનો નિર્ણય કરવામાં આવશે. તંત્રી

નવા મેમ્બરોના નામ.

- ૧ માર્સલ સ્તવચંદ મુળચંદ. વીરમગામ. લાંબું મેમ્બર.
- ૨ શા. જગજીવનદાસ નથુભાઈ. મહુવા. પહેલા વર્ગના મેમ્બર
- ૩ શા. શ્રીજીવન ગંધીર. ભાવનગર